

• БЪЛГАРИЯ • излиза въ сръб-
ди и слобота.

Голямата цѣна прѣдизагела
е: у Париградъ 150 гр. каже
а вънъ отъ Париградъ 46 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отиски
до редакціята надписватъ ся до
Драгана Цанкова.

Листа у които ся въ подписка
та, отговарятъ за Вѣстникъ
Нито не ся плаща за каже
то ся вънъ въ «България»

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Париградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникъ въ печатницата на Х. Д. Пан. Галата:— Въ Търново Г-на П. Кесимова Шипецъ Г-на Матео Рачева, въ Габрово у Г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у Г-на Ив. Вахидова, въ Плевенъ у Г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра Г-на Х. Г. Славова, въ Калотеръ у Г-на Х. П. Х. Дияова, въ Сливенъ у Г-на Р. Данчева, въ Наврузъ у Г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у Г-на Б. Миркова, въ Ломъ Г-на Георги Марангоса, въ Силистра у Г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у Г-на Велико Петровъ, въ София у Г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у Г-на Сав. Димовски, въ Джурѣжъ у Г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у Г-на Бр. Х. Гюрози, въ Дупница у Г-на И. Янкіева, въ Видинъ у Г-на Х. Т. Цанкова, въ Хасково у Г-на Христофудъ Чорбаджия, въ Довишъ у Г-на М. Павлова, въ Кюстендаль у Г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у Г-на Г. Икономовъ въ Солунъ Г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиево у Г-на Ивиль Раткова, въ Бургасъ у Г-на Койчъ Райкова, въ Свищовъ у Г-на П. Д. Станчогу, въ Руссе у Г-на Пейра Злаова, въ Гюрѣво у Г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибрияла у Г-на М. Поповича, въ Галацъ у Г-на Бр. Добровича, въ Варна у Г-на Д. Х. Тузовъ си Бѣд. Вукорешъ у Г-на Иванча Мичова, въ Тулча у Г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у Г-на Шопова, въ Карлово у Г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

ОТГОВОРЪ НА МЫСЛИТИ ВРЪХУ нашето състояніе, помѣстени въ Българскити книжници или егонисткіятъ органъ.

(Продълженіе)

Нашитъ първенци предаріяхъ, както казахме, народното дѣло и народътъ прилично ги остави да вършатъ. Но имахъ ли мѣдростъ която ся изисква отъ едни водачи за едно такова важно и обширно дѣло? Времето веки го показа.— Въмѣсто да гледатъ да съблукунатъ и сдуматъ народътъ въ едно мѣсто, тѣ напрогивъ му дадохъ причини възъ раздвоуване. Не трѣбаше ли, щомъ пріека управленіето на въпросътъ, да ся отправятъ до възкашнитъ да искатъ и тѣхното съгласіе както и тѣхното мнѣніе за сѣкій случай? Не трѣбаше ли най малко единъ нѣтъ въ недѣлата да става общій съборъ, въ когото, като ся изложи нескренно то що е било, да се разгледа, обори и по мнѣніето на повечето да ся слѣдва? Не трѣбаше ли напослѣдокъ нашитъ първосвященникъ, комуто, споредъ въпросътъ, бѣше най подобно, да не престава стъ да ходи и да ся жалва при В. Порта? Отъ тѣзи три главни и необходими точки, изпълни ли ся баремъ една. Когито не една отъ тѣзи точки, които сѣ о-

сновата на дѣлото, не се мѣсто, какво може нѣкой да заключи за по пататакъ? Нищо друго освѣтъ което дносъ ся случва.

Тѣ като видѣхъ че възкашнитъ у добрихъ тукашната постѣлка, което е естествено, защото кой не желай независимостъ на нашата каноническа Іерархія, сѣкахъ въки че сѣчкого е свършено; и за да не оставятъ други да има вліяніе, нито да земе мѣсто отъ честитъ които тѣ чяхахъ напнахъ тайно да ся съблукатъ, тайно да вършатъ и никому нищо да не казватъ.

Тая тѣхна постѣлка като раздвоуми тукашнитъ, истуди и възкашнитъ отъ надѣжби които храняхъ за тѣхъ. Съ една рѣчъ, вмѣсто частното да направятъ общо, тѣ напрогивъ народното направихъ монополно. Това колкото да е една глупостъ, не вредеше нищо ако бѣхъ сполучили онова което гонихъ. Въ противенъ случай сега, народътъ има сяко право да ся жали отъ тѣхното безуміе, което вмѣсто да открие нашата народностъ, почернява я още.

Сега като дойде работата до тозъ степенъ, което всякъ разуменъ предвиждаше, като видѣхъ че тѣхнитъ надежди изльгани пѣзаятъ, безсрамно търсятъ народътъ да убѣдятъ и нему да докажатъ че въ всякій случай добро е пакъ подъ гръцитъ да останемъ. То-

ва колко нѣвао да не съблукатъ юще да го изрѣкятъ, но, тѣхнитъ постѣжки и тѣхнитъ дѣла го показватъ; и за потвърденіе, изложеніето на тѣхнитъ органъ го доволно открива. Въки сега владитѣ станаха за присмѣтъ на подчиненитъ си,.....

...казва онъ. Съ това каже неки да кажи? Нищо друго, както и онъ го потвърдѣва, освѣтъ че ако българитъ за малко време ги докарахъ въ едно такова положеніе, за по пататакъ тѣ сами ще си оплукатъ. Това е тѣй ако би ни бѣхъ получили нѣкое начало; въ противенъ случай, вмѣсто тѣ да си оплукатъ, нѣ ще оплукиме. Ако сега ни, като ги докарахме въ такова състояніе, не можихме да ся отцепимъ отъ тѣхъ, сѣкаме ли че като ся отложатъ работитъ ще можемъ въки? Тѣ не сѣ като насъ глупави; тѣ сѣ сѣкоги по хитри— и бато видѣхъ нашето намереніе, тѣ знаятъ веки какъ да постѣватъ; за това нека ся не съжемъ че съ време ще ся отървемъ. Можехме да чакаме едно такова слѣдствие, ако ни бѣхъ дали народно нѣкой право въ сиводѣтъ си н.....

Редакторътъ на чорбаджискитъ органъ, ни предлага просвѣщеніето, и казва че то ще ни избави. Че просвѣщеніето е благополучіето на единъ народъ, никой не ся съмнява; но, за да го придобіемъ не трѣба ли да го у-

нѣтъ? Преди просвѣщеніето сто образованіето и ученіето. Следователно, да се просвѣтимъ, треба да се образуваме и да хватимъ да се учимъ: да се образуваме, треба да земимъ единъ образъ за нази, когото ние като препознаваме и другитъ да узнаватъ въ нази — тогива и просвѣщеніето ще дойде. Другояче просвѣщеніето то ако и да може да сжществва, то бива слабо, неискренно и разхъсено като Влашката цивилизация.

Нека сега положимъ че смѣ просвѣтени въ какво може да ни спомогне то? въ нищо друго освѣнъ да постигнемъ по скоро тамъ дето трѣба да стигнемъ, безъ да даваме униженіе и срамъ на народността си.

Ние търсимъ съзнателността на нашата каноническа Іерархія, нашего справедливо правителство колко и да я узнава не може да я припознай. и врѣмето го показва; Гръцкіятъ Патрикъ, подъ когото е нейното вліяніе не може никакъ да ни я позволи, защото отъ тамъ ако зависи нашето благополучіе, зависи и неговото несчастіе. Следователно можемъ ли да се надѣваме въ този случай нѣщо помощъ отъ просвѣщеніето? Ако можемъ, защо го отбѣгваме, до колкото и го имаме, и предаваме нашіятъ въпросъ на богатството? Ако редакторътъ на чорбаджискіятъ органъ иска да каже че водачи тѣ не сѣ просвѣтени, да, тамъ сѣ съгласни; Но че просвѣщеніето ще ни спомогне сега, въ това ние сѣ съмнѣваме. То може да спомогне само на лицата които дѣйствувать — да не посрамимъ ни себеси, ни народността си.

Безъ да влизамъ въ други подробности, ние ще попитамъ чорбаджискіятъ органъ: защо той преди не много врѣме друго ни пишеше и друго ни казваше, а сега друго? Не е ли той който ни казва, въ брой 7 подиръ едно толкова хуленіе възъ Гръцкитъ: "Такакви сѣ Гръцкото духовенство, такакви сѣ образътъ на поведеніето му; такакви му сѣ службата. Това вси-

чко сѣ извършва не отъ нѣкой само владыка Гръцкій но вообще отъ сичкитъ. Това е истина обща на сичкитъ..... Гръцкитъ владыци сѣ изгнани и достойни за отхвърляне не само изъ помежду насъ но и отъ обществото човѣческо.....

Ние сѣ отричаме отъ тѣхъ, ние ги отхвърляме..... Додѣто такива и други много юще ни говори сѣ кое лице иде сега и ни казва противното, и ни ками пакъ подъ гръцкитъ да останемъ? Ние свѣтаме че това колкото е едно голѣмо униженіе единъ голѣмъ окоръ, отъ сѣко едно друго нѣщо за нѣкой лица, като нашитъ чорбаджий, повечо е за единъ народъ.

При горитъ, сжщиятъ органъ казва юще: « Народътъ ни, не само че не приема отъ тѣхъ духовно утѣшеніе, и наставленіе, но и става често жертва на тѣхнитъ клевети и лъжливи обвиненія. По долу юще: » самата въфра... ни задѣжава да сѣ отрѣчемъ отъ тѣхъ... ». Всякій знай че това, освѣнъ на Български дето сѣ пише, сѣ преведе и на Француски — дето сичкіятъ свѣтъ го чете и научи. Подиръ тѣзи сега, ако сѣ прилѣпимъ при гръцкитъ пакъ безъ никакви привилегіи и народни условія, какво свѣтаме да кажатъ другитъ? Дали не ще ни нарѣкжтъ че сѣ безъ любочестіе, безъ характеръ, безъ народност? ... Никой любочестенъ народъ нѣма да предприеме такава една укорна низо-сть; следователно и ние ако имаме малко нѣщо любочестіе, трѣба да избѣгнемъ, като постигнемъ тѣй дето да можемъ сѣ похвалимъ. (слѣдува)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 9-врія 24/6 1860

Отъ послѣдниятъ съборъ работитъ тукъ останаха като полудивни. Нѣкой отъ тѣзи които най много сѣ дѣржахъ въ оная недѣлешниятъ съборъ, като сѣ научихъ точната причина на смущеніето, приготвихъ сѣ за прѣмиващата недѣла да направя сѣ-

боръ за да сѣ разлѣкжтъ работитъ; но, за това за което, щитѣ послѣдователи на чорбаджитъ сѣ готвихъ, чорбаджитъ имъ го извършихъ, безъ никакво слѣдствіе, предъ единъ денъ като сѣ събрахъ особено; при сичко това въ недѣла пакъ присѣствувахъ. Но, както сѣ събрахъ, тѣй сѣ и разотдохъ, по причина че сѣ оиѣзи сѣ нието на които вършатъ, не додохъ: Исафитъ, които представляватъ масата народна, отрѣкохъ сѣ да присѣствувать на египетскитъ съборъ. Това е доволно да покаже, че онова което не уважаватъ нашитъ чорбаджия — исафитъ — безъ него нищо немогатъ да правятъ. Това е късно, господа, требаше изъ начало да помислимъ и да постигнемъ тѣй дето да сѣ съхранимъ уваженіето; сега веги нашитъ дѣла сѣ открихъ и нашитъ плащове сѣ явихъ. Вие търсите да ги спотанте и тайно да ги смачкате, но не можете; вий искате да кажете че не сте причина на смущеніето, измазаритъ народни вѣкатъ и казватъ че вий сте: човѣди които друго вършатъ, и друго говорятъ, сѣ следователно безъ достоинство и безъ характеръ, безъ слово и безъ разсужденіе, безъ честь и безъ уваженіе — народътъ сѣ има пълно право да сѣ оттегли ржката отъ нази.

Не е ли отъ възвн най дѣйствующето лице Х Николи? при това освѣнъ него по безумно да говори и да върши нѣма човѣкъ до толкова обладавъ отъ безумна страсть — дето на народътъ ни срамъ сѣкоги доварва готовъ сѣкоги по каприцитъ си да върши и най доброто мнѣніе на другитъ отъ безуміе да разваля. Цариградскитъ Българи помнятъ какъ сѣ отнеси въ съборитъ на шкодската комисія; отъ инатъ като не подписа нищо, не преставаше да говори и на оиѣзи които даваха, да не даватъ. Защо това? защото не стана по дуната му — чорбаджимъ хакъ ейсмъ — Отъ човѣди които общото добро презиратъ, за да достигнатъ слабоститъ си, какво добро може да чака единъ народъ? Господство му въ оная недѣлешниятъ съборъ до толкова го бѣше обладала неговата служба, дето беше пригласилъ чл войска ще докара въ България ако би Българитъ да зематъ унията Вървасе че отъ това и тѣ сѣ оплишихъ, та сѣ оттеглихъ. Всякимъ, който го познава отъ близо: не ще да каже че прикляпанъ въ думитъ си — при това отъ него зависи сѣ сичкото счастье народно (!?) — ако и оиѣзи, които чл го отбрали не сѣ подол-ни.

Съобщаваме ни отъ Шуменъ една статія въ която като ся похваляватъ нѣмъ управителъ Хюсменъ наша за неговото добро надзорство, за неговото справедливо отношение, безъ различіе, къмъ Българи и Турци и за неговото усердіе къмъ просвѣщеніето — похвалява ся и добрата наредба на шюменскіѣ школи. Програмата на тѣхнѣ науки по дробно тоже са излага.

Програма отъ истинна гимназія — безъ да има по злополучіе доста учителя.

На конецъ дописникътъ іоше ни съобщава и отъ повиническата частъ нѣкои новини. Казва ни че жителитъ на Шюменскіятъ каймакамлъкъ получили презъ тѣзи дни нови административни заповѣди изложени въ едно царско Тембихъ-наме съставлено отъ тринадесетъ членове. По заповѣдъ на тамошниятъ управителъ Хюсменъ наша тѣ сж преведени на Български за да ся испратятъ по епархіята на българи — а ся преписали на Турски — за турцитъ — спосѣбъ чрезъ когото сѣби да може да ги чете и разбере.

Ние жажимъ само че нашіятъ дописникъ не ни ги праща съвременно за да ги изложимъ прелъ очитъ на нашіѣ читатели; но не ся озмѣваме че въ първо ще ги получимъ.

Отъ сжщиятъ градъ получаване іоше едно изложение възъ школата на новата махала. Тая школа, за която сжеговорили много нѣти възъ нейнитъ неурядокъ сега ся правна нова и ся постави въ добръ урядокъ. Не ся ридоува че наіето говореніе, проявилъ добро слѣдствіе. За това нека ни дозволятъ издѣлители да кажемъ а сега нѣщо: Като ея е редило това усердіе въ тѣхъ да си наредятъ школата моливъ ги да не поставятъ както по нейдѣ правятъ да некатъ главна школа да правятъ като ниа даже една такава въ Шуменъ по да я наредятъ като една приготвителна; колкото за главна, да иматъ сѣкоги една; защото когито въ единъ градъ силитъ ся струпатъ въобще възъ едно мѣсто или едно нѣщо то сѣкоги ще бѣде по усъвършенно отъ козкого когито ея раздѣлитъ.

— Отъ Жеравца пакъ ни пишеть укори възъ чорбаджіятъ Димча Възкова, калугеритъ и попъ Вълча. Види ся че тѣзи тримата да вършатъ голѣми безпакъни дѣла; но благодареніе дописникътъ казва че калугеритъ сж отводѣж — а едно зло по малко ще остане. Учителитъ когито бѣлъ братъ на чорбаджіятъ поставялъ тоже въ зашисненіе на брата си въесто да гледа да си нареди школата и да обучава ученицитъ си; когито іоше отъ толкова време невянѣтъ да оглѣдѣятъ грамадически едно прилагателно отъ

едно сжщественно. Колкото за чорбаджіятъ и калугеритъ че може да сж отъ тая черга както пишеть това не ни удивлява защото врьдъ почти чорбаджіитъ и калугеритъ сж хора безъ характеръ; но поповитъ и нейнѣе учителитъ да въззѣтъ подъ тая катигорія това е зачуденіе.

— Научаваме ся че Сливненскіятъ калугеритъ на когото веке маскаралджитъ писаме Сливненци жу дали пѣтъ — и много добръ сторили. Дай боже сжчките на сжчките тѣй дѣлватъ! — Научаваме ся іоше че въ сжщиятъ градъ ся готвели да отворятъ едно читалище. Види ся че постѣпката на тѣхнитъ сжсѣди загарца нѣтъ аресала.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Шюменъ 21 Ноември-1860

Любезный ми Господине Д. Цанковъ
Въ Цариградъ

Имамъ да Ви съобщѣ радостотворни новини отъ града ни.

Тѣзи дни жители на Шюменскіятъ каймакамлъкъ (окръжіе) получаха нови административни заповѣди изложени въ едно царско Тембихъ-наме съставлено отъ тринадесетъ членове (бендове), когито истичатъ отъ високѣтъ милость и попеченіе на Н. И. В. нашего многоимилостиваго царя Султана *Абдула-Меджида* (Богъ да го поживи намъ на многоа лѣта, слава му да бѣде вѣчна, силата му же непобѣдима!) за благоденствіе на вѣвѣрении нему отъ Божіитъ промисль вѣрни и повинни послужници. Тѣи заповѣди ся обнародувать спорѣдъ слѣдствіе на обхожденіе и пѣтуваніе на Н. В. Садразама Кѣбрѣзли Мехмедъ Нашѣж по европейска Турціѣ, и види ся, че сж прѣдъ словѣ на сѣ толкова нетърпѣніе ожидаемы отъ неговото пѣтуваніе реформы за блаженствование на Богохранимыѣ нашіѣ Османскѣ Имперіѣ. Вѣстияѣ Н. В. Садразамътъ когато бѣше тука както и по другыи страны гдѣю пѣтува засвидѣтельствува своѣтъ изрядокъ и високоуиѣ полигитъ и даде голѣми надѣжди на народа за бѣдѣщѣтъ му благополучность. На кѣсо и нѣ сега

имаме ежедневно обѣржати очити къмъ добродѣтелити чувства на негова османскаго първоинистра, и надѣваме ся твърдо, че какъто шемъ бѣдемъ услащяни за въздиганіе на надѣжжѣ нашіѣ независима Іерархіѣ, така сжщо и въ отношеніе на администраціѣжѣ шемъ бѣдемъ чрѣзъ него сѣ по-добри и твърди установленія по-осигорени въ имота си въ живота си и въ пародностѣжъ си.

Вышшерѣченити заповѣди ся пращѣтъ отъ Н. В. Великаго Везира до високити управителски чиновници да ги обнародуватъ на всичкити вѣрноподани на Султанскому Прѣстолу пароді, и като са прѣведѣтъ по языка на всякого да ся распрѣтѣтъ по всичкити села и градове, чтого всякой да ги разбере и испѣлнува слово по слово, и така да ся въ точно и всесѣвършено дѣйствиѣ положѣтъ.

Н. И. Силистренскіятъ Управителъ Валіѣ Ч. Хаджи Халилъ Кямилъ Нашиѣж проводи единъ прѣписъ отъ вопрошено Тембихъ-наме подтвърдено сѣ високій жу Алетскій печитъ до тукашняго нашего Шюменскаго управителя каймакамскаго Ч. Хюсменъ Нашиѣж за да нареди да ся прѣведѣтъ тѣи тембихи и на български отъ Турски, и да ся проводятъ на селата и градове въ тоя каймакамлъкъ. на Българети по Български на Турцити по турски.

Н. И. Управителѣтъ ни прочее Честитый Хюсменъ наша призва и каза Господину А. П. Гранитекому да прѣведе тѣи тембехи отъ Турски на Български, и да нареди отъ ученицити на горното Шюменско пародно Българско училище да прѣпишатъ прѣвода му до двадесѣтъ экземпляри за да ся разпрѣтѣтъ на жителѣти на Шюменскій каймакамлъкъ. — Г. А. П. Гранитскій сѣ обикновенѣжъ си и пламенѣжъ готовъ и прилѣжаніе за общеплезити работи на народа ни и на правителството ни постара ся и прѣведе истыѣ тембихи и наредѣи прѣписѣхѣ ся двоично отъ единѣжъ странѣ турски сѣ турско писаніе, и на другѣжъ странѣ

Български съ българско писаніе, что те да ся ползуютъ отъ тѣхъ вѣрныи Султански поданици. Н. Н. Честитій Хюсменъ паша похоти и благодарносподину прѣводителю изъясни му колко ся радва, че гледа днесь Български младежи да познаватъ турски языкъ книжевно, матерный си и други странии языци. Вѣстивашъ, повтори той славній шаховникъ, такива младежи сѣ полезни и правителству Нашему и народу Българскому (бойле адамларъ Булгарларданъ хемъ амиринизе мем-фаатлиджъръ хемъ милете). Г. А. П. Гранитскій заключи разговоръ казвавши Честитому управителю, че това такова заслуженіе Високославному правителству длѣжностъ паша священна е (Бойле хызметлерде булунмакъ ваджибей зиметимизджъръ), най паче Господство му умоли паша учтиво Честитаго Управителю да покровителствова всякога просвѣщеніето въ Шюменъ, както го е отъ доволно врѣме на самъ покровителствоваъ и му благодари отъ странѣ на Българскити ученици.

Не могъ тука да прекъснѣ за добротото управленіе на славнаго и честитаго Хюсменъ паша. Той въ многогодишното си управленіе въ Шюменъ засвидѣтелствоваъ е всякога своето правосѣдіе и сходно съ царскити повеленія управлява тоя каймаканлъкъ и е человекъ съ остроумиѣ и вѣспреннихъ политикъ и твърдъ добръ образованъ на матерный си и официалный въ Турскѣмъ Имперіи Османскій языкъ; на кѣсо има голѣмъ опытность.

Той като уроженецъ Шюмнянскій познава и много добръ нуждыти на тукашній каймаканлъкъ; той обыча съотечественницѣ си и всичкити добры и вѣрны подданици Султановы както Българеты и Турцыти и прочити безъ разнистіе на вѣръ и родъ. Толкова добръ е упозналъ работѣти и правденыти на вѣрноподданныи Султанскы народы что то ако не быше така добръ образованъ честитій Хюсменъ Паша Богъ знае, Дели-Еминъ каквы еще фенерскы роли и карагюзуцы щѣше да играе въ Прѣславскѣмъ епархіѣ, и какъ щеше да

клевети Прѣславскыи христіане, Българы, иъ неговити мрѣси замысли и клевети не получавахъ отъзывъ прѣдъ царского правосѣдіе, неговити безсрамны интриги угаснахъ вече; той като отхождане или бѣгание на сюргюнтъ въ Цариградъ отъ вѣрбицѣ срамъ го е былъ да мине прѣзъ Шюмнянъ, иъ е забиколилъ изъ другъ пѣтъ въ Варна и отъ тамъ въ Цариградъ прѣзъ чѣрно море на Фенеръ право въ Кара-казанъ при другарити си и съслужители въ раскопность.

Жителии на прѣславскѣмъ епархіѣ имать да сѣ благодарни много и признателни за много благодарѣнія на честитаго ни управителя Хюсменъ паша. Само злобисти духове могатъ да сѣ неблагодарни отъ такового правосѣднаго и достойнаго управителя.

Благодареніе на Шюмнянцы любородцы; и напетимъ Шюмнянскыи Българе сѣ достойни за похваленіе, зачото сѣ голѣмо усердіе прѣдстоавать за училищата си въ Шюмнянъ, и твърдъ въ добро състояніе ся наитрватъ. Богъ да дава тѣмъ и на учителити съгласіе и прилѣжаніе! Въ тукашното Българско народно главно училище тождова благочиніе владѣе и порядочно и сѣ доста добры уроцы украсено прѣданіе съществува, что то и отъ околныи мѣста много ученици въ тоя храмъ на музѣти черпятъ образованіе. Добри училищни законни владѣять и исполняватъ ся тамъ безпристрашно.

Въ това главно училище, Шюмнянско има сега пять разряди до 80 ученика. Най-голѣмѣти сѣ отъ вѣзраст 16—17 години, а най-малкыи отъ 12—13 год.

Нека ви дамъ сега и едно понятіе за програмжѣ на това училище макъръ многожды въ много училища има много добры программы, а на дѣло Богъ знае, что има, иъ азъ ви увѣрявамъ чистосърдечно и чистосвѣстно, че тука Г-да учителіе ти много ся трудять и прилѣжно исполняватъ длѣжностити на свѣтото си званіе, и спорѣдъ силыти си стараются да просвѣтятъ по възможность повѣренныи тѣмъ невинныи млади българскыи отрасли. На това види ся да ги вѣсхыщава най-паче насладителната мысль, че прѣдготовляватъ бѣдѣщи достойни

Българы. Въ помилкото училище убо ся прѣдвать языци Българскій Църковно-Славянскій (Старо-българскій) Турскій Френскій и Гръцкый, и то: Оныѣ на Българскѣмъ Грамматикѣ отъ І. Груева; Писменица на Славянскій языкъ отъ Нв Момчилова; Nouvelle Grammaire française par M. M. Noel et Chapsal; Les aventures de Télémaque; Грамматикѣ тѣхъ Азхизъ иъ тѣхъ сѣмѣнѣхъ Българскѣхъ отъ Н. Вхрѣзъ; Турска Ишия (сѣчиненіе на пѣмописаніе); Св. Исторіѣ, катихизисъ, Аритметика, Алгебрѣ и понятія отъ Геометріѣ, географіѣ политическа физическа и математическа (астрономическа); всеобща исторія; българска исторія; краснописъ на языцыти, които ся прѣподаватъ; българска писменность (отъ Д. П. Вайликова сѣчинена) Епитропаѣ, прѣводъ отъ Църковно-Славянскыи на българскыи: библията. Histoire de la philosophie moderne; Abrégé de physique, Abrégé d'histoire naturelle (иъ не пространна Зоология), Abrégé de Astronomie; Олендорфова метоѣа за френскій языкъ. Писмописаніе на българскыи на грѣцкыи на Френскыи и на турскыи, Астро-полѣгѣ сѣмѣнѣхъ иъ Фурѣлѣ иъ; еще ся прѣдава и разказва »Търговско рѣководство«. Тя прѣдмети ся прѣдаватъ отъ чѣтыри мѣна Учители, какъто ги знаете, то есть отъ г-да А. Гранитскаго, Д. Попова Войникова, А. П. Блюдарюва и Мехмедъ Ефендія прѣжде Артилерійскаго чиновника и весьма благоправнаго младаго и фамилиста мюсюманна. По настоящему до тука.

ЖЕРАВНА, 24-й Октомвріа 1860
Господице Цанковъ!

Въ оная неделешното си писмо ви забѣлжихъ за печестивыи ти калу-теръ и поведеніето му еще и това, че онъ ся защищава отъ иѣкойси низкопклонницѣ: отъ тѣхъ назначихъ само едногото, първыиъ ны божемъ чорбаджій сѣ най възвѣнаты глава, що неможе да различни полезното отъ вѣдителинот Чистото стѣ мѣрното и т. н.; който никакъ немери за общината идобротой, а въ сичко иска да става камынь прѣткновеніѣ, сѣкога да глѣтне; така: она.

въ година, по зговоръ отъ сички селяны, рѣшише да си приготви матерія за съзиждането училището, сѣкы притечи и спомогни, кѣто можа, и въ малко врѣме приготвиха попла гнѣтъ рѣша, кѣто дръво, сирѣчь и др. нѣ защото дѣто вече са бѣ нынаго, останк за друго дѣто направѣта му. кыречѣтъ саугаси и са турн въ транѣща; Димчо Вълковъ, кога пакъ му потребѣло знаеа, и сега, казувѣтъ, че повечето са изхарчилъ. Той прѣди нѣтъ години зеаа три хиляди гроша отъ черковныѣ пары, унѣ като хората и той, съ анхва по 100 0/00 за година, като ги държа три години, малко остана да ги изаеде, едвѣмъ подыръ много кжвы сюктисаха (селянѣтъ) майкатъ: Фанзатъ ще плаща на опзи свѣтъ Така сѣщо Присвои и едно черковно ако мѣсто и и да выкнѣхме противъ такава безбожностъ, неможихме да го отървемъ. Таквызи неговн безправди ако рѣчимъ да прѣброимъ едикъ по едикъ, то ще стане дълго и пространно. Ный тука привождаме дѣтъ три 'за да видѣтъ читателиѣ вы, чи и ный несме лишены отъ таковы изѣдници, и да не плачатъ туку тѣ, и да оставѣтъ и намъ мегданъ.

Нѣка прѣимнемъ сега мадругъ единъ Защитникъ на калугерина ни, поискренъ неговъ прѣтель, сѣщій помощникъ на чашата, елиномисленникъ и съпричастникъ намръсенитъ му работы и злоупотребленія. Той е Иконома на оладжакъ попъ Вълчо, ... неодѣлао дръво, кой непознава отъ човѣщия, докрай не достоенъ за званіето попъ, защото не познава аще дължностъ; човѣкъ дѣго гледа само за адене и піане, безъ да му стига конарата за друго не е, освѣтъживотно, и азъ поправо му отдавамъ това наименуваніе, и животнитъ, като безумны, доѣщатъ са захрана магаретата товарѣтъ и затова ги хранатъ..... несъмъ видѣлъ другъ понеразбранъ, по безчувственъ човѣкъ. Стмалко шѣхъ дѣзборава да му припишѣ най отличното му свойство ли достоинство ли дарѣкъ? казватъ, чи той ималъ расковно ли, магнитъ ли нѣ съ него привличалъ чуждыѣ вѣщи въ джебовѣтъ си и утѣхъ: таквызи случанного нмаме да прѣдложимъ читателю

въ ще ги оставимъ за другъ път. Тоя попъ така добръ са е прилѣпилъ до калугерина. щото, като ги види нѣкой едно да мислятъ едно да вършатъ. ще рѣче че една майка ги е родила. Причинѣтъ на това стѣснато прѣтелство знаѣмъ, нѣ не ще кажемъ освѣтъ едикъ. И тя е кесѣйката и чанката калугерска, защото пона, то безмѣрно муѣчин (да го нахрани, напни нѣкой, на да са умжари въ брадата му, нищо не ще каже), дѣлабе си го както знаѣ, и нарѣдко са саучава да яде у тѣхъ си, а се на метохѣтъ, дѣто са расправѣтъ ный дълбокыѣ богословни, ный мадритъ изрѣченія.

Осметнѣмъ, че и азъ задѣбонѣхъ, нѣ кой нѣмъ е кривъ? да бѣхъ са въсполозовали отъ пасквилитъ, заепени срѣшу тѣхъ, въ конго явно и ясно видѣхъ и поведѣніето си и характеритъ си, а заедно и негодованіето на народѣтъ, сега нещеше да на слуша овѣтътъ, а шѣхъме, каквото можемъ да забравимъ миналото, и да гледаме за напредъ, нѣтъ намѣсто да ви разумѣятъ (пасквилитъ) отъ прѣтелска рѣчка, ПОБѢСНѢХЪ, испокъсажъ си сменѣтъ да ходѣтъ да кандрисватъ простодушнѣтъ селене, че съмъ былъ антихристовъ ученикъ, роденъ за съблазнъ на народа.!

—Кой не ще са сѣй на голѣмата ви глупость попъ Вълчо и калугерина Нефталіме? —тоя послѣднѣтъ оглуши нѣкой нѣруги отъ терзѣнтъ, да сѣди по нѣли часове на дѣгенитъ нѣмъ и да нѣмъ казва горнето съ добавка, че ако билъ ми казѣлъ грѣховеѣтъ, шо чулъ отъ мене, кога прѣди 3- години са исповѣдахъ на него, шѣли да повѣрватъ, че съмъ такѣвъ. Ахъ глупи калугерски умъ! нѣ и нашн не е по доленъ, защото ги прибраме и са исповѣдамо на тѣхъ. Кога човѣкъ е повиненъ и нѣма сѣщо да са запази, ето какъ прибѣгва на най низки средства! Азъ нѣма да му кажѣ, освѣтъ онова кѣето му рѣкѣхъ и лично т. е дами проповѣда грѣховеѣтъ публично, не подюгеритъ нѣ въ църква да чуй сѣкы, малукъ и голѣмъ, и за това нма да добіе признателнѣтъ почестъ отъ мене, отъ народѣтъ дълбоко уваженіе и пѣлно довѣріе въ исповѣдниѣтъ, а отъ Бога исповѣдниѣтъски вѣнецъ. Дай Боже!... Рѣкѣхъ, че ма нарича антихристовъ слуга, нѣ зашо? зашто пообличихъ и обличаваѣтъ нѣското му поведѣніе, и му казватъ, че піанството, шо прави, е неприлично сѣкому, особено нему, като исповѣдникъ, че бѣдството и земнаре

шаретелѣтъ, кои употребѣва, сѣлѣатъ нѣнакта на брадата му, и друге много, закѣето той ма нарича такѣвъ — Г. Нефталіме! азъ съмъ слуга на антихриста, еше аджѣмъ, нѣ пакъ нѣма да остана подъ тебе, който си самага дѣвѣмъ злоба, самѣтъ антихристъ; ако не вършатъ, погледѣй го изображѣтъ въ чернова, сразни себеси и прѣтеле си пона съ него и ще видѣхъ че нѣкои разнѣка нѣма помежду ни: той брадатъ, ный тоже; лицето му е изображѣно съ ный мръсни чѣрты, и въ ването са стѣснѣтъ ный гнѣснѣтъ знакове на една черна душа; неговитъ очи гледаѣтъ на пожирѣне на крѣвѣніене, и вашитъ прѣрѣжени са колорѣтъ за цѣлопіане устата му зѣпнѣтъ за такизи, като васъ, а и вашитъ уста нѣли отворены отъ спощи дѣто сте поврѣщѣли; той обжѣрѣлъ грѣшнѣтъ души, като васъ окжѣлъ, идане простирамъ много, въ допѣсаніе на дѣволекатави натура нмате и бѣснѣването (калугерина отъ врѣме ва врѣме са бѣснѣва; ведчаѣтъ го видѣхъ —пази Боже! —и отъ антихриста пострашенъ стѣва), безъ когото немогѣтъ бѣхъ да высѣмъ за такѣвъ. Хвалитъ са дами проповѣдаѣтъ грѣховеѣтъ! не си човѣкъ ако го ненаправимъ. трѣсимъ ми слабоститъ, дами убориши; нѣ знаи! че азъ несъмъ ни владина, ни като тебе духовникъ, ни попъ, сѣдѣватѣлно ако имамъ слабости, пороци съ тѣхъ неврѣдѣмъ, освѣтъ самага себе. На противъ пороцитѣвъ, като на священикѣ лицѣ, конго са начитате оглиаа, въ конго да са огледаме и поправѣме искривеното въ насъ, освѣтъ самѣтъ насъ, а още и оныя, кои, катѣ служители Прѣстола Божія, ви земаѣтъ за примѣръ, влекѣтъ въ погибѣлъ..... стига за това; ада вишики какво казва дописникѣтъ отъ Сливѣтъ Г. Цанкову въ дописката си отъ 20 Сѣптември 1860.

Тоя дописникъ, който мислѣ да е самъ Г. Доброплодий, казва въ изгледѣтъ си за вървежѣтъ на работитъ въ мѣста та прѣзъ конто той, Г. А. прѣмѣналъ, така: Въ Жеравна, дѣто ги намѣрихъ съгласни и раскѣлени за общото добро, дѣрзѣхъ и въ цѣрква да ги насѣрдѣ съ едно слово и прѣт. Азъ ще помозѣ г. дописника да ми даде по добръ да разумѣмъ за това шо говори; нѣ по напредъ ще го по моимъ да поимъ за другъ път, кога ниши да казва право и не захатѣръ, зашто са сѣрѣва. Дума той чо са съгласни и раскѣлени — зашо? — заобщото добро — кожо са мами господството? — кажими г. дописниче, кое с общото добро за косто са раскѣлени нашитъ селѣны? расправѣте ли съ новече души да ка-

идеямъ. Спорѣлъ мене, общото добро съ-
стон въ добриятъ порядѣкъ на училището и
въ нѣкои обществени устройства; нѣ тѣхъ
имали тука? вий, като пѣтиакъ, несте пи-
мали врьме да разгледате по добръ рабо-
титѣ или като прѣтезъ не... тѣй вие пона-
сило да кажите. Не тѣй, Г.— не; нѣмъ трѣба
еѣкога да казваме истината колко и да е
строга и ако ще би ни закачало това... ..

Азъ немоу направѣмъ, като вастъ, а ще ка-
жамъ съвѣтъ прѣтивното: никое село, ника-
къ община не е тѣй разстроена тѣй заспала,
като нѣмаша; тука нѣма нѣ единъ, койго по-
буденъ отъ любоводностъ, отъ доброжелателство
или отъ честолюбие да прѣдпри какъ
вървѣтъ работитѣ въ училището, имали у-
ченици, учителътъ изпълна ли съвѣстно дъл-
жността си, не са ли пуждай въ нѣщо—ама
и то по тая причина го гледамъ да цѣвти
—и др. а сѣбнго гледамъ да страхи да си
отгуждава и така училището плодотвори...
колкото искашъ За другити общи работи и
непытай, кучетата ги неядватъ биде.— Кога
искаме да похвалимъ нѣщо си, нѣкого си,
нѣмъ предлагамъ добрината или достойното
за похваля дѣло на когото хвалиме, прѣлъ
ония, на които го хвалиме. Това сѣщо мо-
жахте и вие да направите. Ако наистина
сѣмъ съгласна Жеравицка, трѣбаше да изло-
жате добритѣ слѣдствія, що сѣмъ произвѣзли
отъ това съгласие; ако сѣмъ распадени—стро-
мелѣята и старавѣята нѣмъ за общото добро
—както казватъ ако ли сѣмъ динъ распадени
—спорѣванѣето нѣмъ. Азъ ще са огранича се-
га допозози, и кога почтени дописникъ ма
сподоби съ отговоръ ще му кажѣмъ дѣ оста-
ла тѣмъ-годишното испитанѣ въ тукашното
училище и програмата му за едно съ пло-
довѣти на неговѣтъ съгласни и распадени.

БИТОЛА 1860 9-врія 10

Извѣстѣе къмъ нашити българи

Послужни ми вадна на рѣжѣ единъ
листъ отъ единъ българскъ газета пече-
тана въ Бѣлградъ. Преди да начѣмъ да
хуртувамъ за съдържанѣето ѣ, забеляз-
вамъ че горсупомѣтнѣтъ листъ неможи
да има прѣдъ изображенѣнѣтъ святъ
никакъ важностъ, защото сѣмъ книга
на която името на издателя или съчи-
нителя не е турено, такъвѣмъ книга е
подозрителна (шупелѣа) и нейното съ-
държанѣе е съмнително, сѣщо тѣй и за
една газета, печана на нейнѣтъ писмо

името на уредникѣтъ; такъвѣмъ газета е
подозрителна, въ неѣмъ сѣмъ крѣе злобно
и злосторно наѣвренѣе, защото какъво
и ако пишѣ уредникѣтъ на такъвѣмъ га-
зета, или не знаѣ какво цѣва, или за
какъво иска да докажи не можи да
докажи. Такъвѣмъ изданѣе Европа на-
рича *Пискили*—а пакъ и твърде ясно
си види въ онѣзи българскъ газета по-
дѣмъ *Дунавски лебедъ*, че щомъ
като излѣзи на святъ, уредникѣтъ ѣ
поче да пишѣ и да сѣмъ уѣлянува за
нѣща, които си немахъ никакъ място-
то сѣщо да пишѣ безчестни хули проти-
въ Апостолскѣтъ църква, отъ това сѣмъ ви-
ди че той е подкушено ордѣе, за да за-
дире прѣдъ онѣа, които неотбиратъ до-
такъмъ и да крѣсти на вятаръ или ако
онѣи листъ сѣмъ издава отъ своеволно
побужденѣе, (което е мѣчно да сѣмъ ви-
рѣа), защо крѣе името си и не излиза на
лицѣ? види сѣмъ че не е снабденъ съ
доста оръжѣе за да сѣмъ брани само сѣмъ
провѣмъ и попържа онѣзи църкви,
онѣи Престолъ, на когото сѣмъ се покорявали
безчестно множество на свети отцы отъ Исто-
чнѣтъ църква и сѣмъ почитали и сѣмъ сѣмъ управ-
лявали отъ него. Е. нѣмъ този противникъ
сѣмъ е разжжѣнъ тѣй, нѣмъ го повикаме да
ни докажи съ достовѣрни документи, че за-
сѣмъ щомъ говорѣ въ вѣстникѣтъ си да е
право и неуборима истина. Но нѣмъ твърде
добре знаеме че той неможи ипакъ да
ни докажа само съ бабешки нехелѣти прѣдѣ-
нѣа, които ги е чувалъ отъ фотѣвѣти по-
слѣдователи. Азъ прочее ще отговарямъ на
безменната газета българскъ що сѣмъ издава
въ Бѣлградъ прѣзъ В. България на колкото
бесплатни и безградни попържни че напѣ-
ти. Се заедно сѣмъ целѣмъ ще пишѣмъ по
нѣщо и за правото православѣе, за да не
закѣсѣе отъ кѣмъ върозаконѣтъ вашѣтъ
български народъ, господарному кѣмъ редъ кто-
рѣтъ на Дунавскѣтъ лебедъ да сѣмъ научи
онова що не е знаѣлъ нѣмъ е чулъ. А за сѣмъ
щото що и ако говорѣмъ ще го доказвамъ,
слово по слово отъ важнѣти и достовѣрни
грѣцки списатели. Стѣмъ за сега толкѣе
въ другити листовѣ ще читѣти помозку и
по на ширѣко.

Иванъ Ч. Вукадинвичъ.
Православѣтъ Свещеникъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Отъ една година насамъ Италия за-
нимѣва почти искључително политиче-
скѣтъ свѣтъ. На истинна Истокъ, Ав-
стрия, Кина и други имѣтъ своето
съучастѣе, нѣмъ отечесвото на цезари-
ти е имало до сега първото мѣсто.
Една прокламация, единъ бой, едно
сраженѣе, едно приготвѣнѣе, единъ
декретъ, единъ протестъ; най малкото
движенѣе на Викторъ—Еммануила или
на Гарибальди; най малката дума на
Кавура или на Фарини; сѣмъ сѣмъ по-
сеше въ едно мѣгнованѣе чрезъ елек-
тричскѣтъ теле по сѣмъ сѣмъ европей-
ски столици, и сѣмъ изображаваше въ
колони на почти сѣмъ сѣмъ европей-
ски листове. Уморени нѣмъ сѣмъ отъ тѣмъ
монотонически описанѣа; уморени да
дихатъ се сѣмъ сѣмъ въздухъ и да у-
правѣтъ погледити си се кѣмъ сѣмъ
то мѣсто, сѣмъ сѣмъ тѣмъ листове на Е-
вропейската прѣсса чааха нѣмъ сѣмъ дви-
женѣе въ друга частъ на свѣта. За
честѣта нѣмъ днесъ една друга точка
на земята привлѣче вниманѣето нѣмъ и
нѣмъ отъ тѣхъ прибѣрзѣха да про-
мѣнѣтъ подѣтъ на катаклизмити си
принципи. Новити промѣнѣнѣа които
француското правитѣлство направѣло
въ вѣжжѣнѣтъ на имперѣята си,
чрезъ единъ декретъ отъ 24 Ноември,
дава случай днесъ на многѣмъ
тълкованѣа. Безъ съмненѣе слѣдствѣето
което е произвелъ тоя декретъ у
франция не е малко, нѣмъ пакъ е не-
възможно още да го уѣнѣмъ прили-
чно. Францускити вѣстници които при-
стигнаха не представѣтъ доволно об-
щото мненѣе за да можѣмъ да си съ-
ставѣмъ една идея точна за впечатлѣ-
нѣето произведено отъ новити мѣрѣи
зѣти на скоро. Англѣйскити вѣстници
зѣмъ вече да пишѣтъ за тѣмъ приключѣ-
нѣа и сѣмъ кѣмъ сѣмъ изражавѣ Мор-
нингъ постъ:

» Наполеонъ III прѣдѣрѣе да раз-
рѣши проблемѣта да приѣмѣ сѣмъ сѣмъ

свуваніето на имперіята съ народни-
ти права на представителното прави-
телство. Това решение е устѣжката
на едно право за което съ длъжни на
народътъ, като вече учреждението
са обезпечи. Това е едно нужно дѣ-
ло за да може да се задържи една
царсвующа къща, която, каквито и да
сѣ злочастіята които отличиха края
на царуваніето на Наполеона I-й
не е била по малко полезна за на-
родътъ отъ много други които е пред-
шествовали.

» Ний се радваме искрено; разни-
ти вътрешни и външни интереси и-
зискуваха едно съобщение по тѣсно
и по често потворено между върхо-
воиѣтъ и народътъ му. Знайно е че им-
ператорътъ, има вече много време,
обявя какъ ако можеше безъ бѣд-
ствие да постави едно конституціално
правителство, щеше да го направи за-
вѣчнѣсь. Много души тогава не вѣрваха
това изявление, много души не щѣха
да разумѣятъ че като неговото поло-
жение нѣмаше друго въ Европа.

« Императорската династія е доста
сила днесъ за да не бой вече
отъ нѣщо. Простонародна въ сяко
отношеніе, сичко е за нейна полза, а-
ко си привлече повече народътъ. Я-
вно е че Наполеонъ III зима онзи
пѣтъ който ще направи династіята му
законена въ Франция. Ето една удо-
влетворителна точка, защото той гаран-
тирова Франция противъ каквато на
мнението.

» Отъ сега на татакъ Франция
не се гледа като съюзницата на Ита-
лія и като подвижникътъ на свобо-
дата. Не ще да я мѣрятъ вече че
оприличавала свободата на единъ членъ
за изнасяне стока. Ний гледаме това
приключеніе че е на добро, защото
споредъ нашето мнѣніе, италійката сво-
бода е много здраво основана, за да
предприеме нѣкоя власт да я папи-
лно.

Ето какъ сключеа М е р и и н гъ
К р о н и жъ членътъ си връзъ
тоя въпросъ:

» Непріятелити на Наполеона III
ще иматъ сега да примирятъ колкото
по добръ могатъ тѣхното съблазни-
телно непріятелство съ свободата коя-
то тоя господарь дава на законодате-
лното Тѣло. Реформити които направи
Императорътъ даватъ на камарата на
депутатити почти сѣщата властъ която
има камарата на комуниити.»

Два други английски вѣстници си
даватъ мнението връзъ сѣщиятъ под-
логъ, отъ които единътъ се запазва
нѣкакси отъ прогонароднитѣ устано-
вленія, ако и да припознава че измѣ-
неніята които се направиха на Кон-
ституціята отъ 1852, зиматъ нѣкояси
важностъ. Вториятъ види въ нѣрките
които французското правителство е
зело нѣкои отъ онѣя таинствени до-
говори противъ Англія.

Отъ своя стѣрна Д е й л и Н ю съ
се изразява спорѣдъ слѣдующиятъ на-
чинъ:

Каквито сѣ устѣжкити които Импе-
раторътъ направи, ний го поздравяваме
съ голѣмо удоволствие и ний се надѣ-
ваме чистосърдечно че тѣ ще се у-
бѣрнатъ нѣмъ ползата на нашити съ-
сѣди.»

— Най голѣмата дѣятелностъ владей
въ арсеналити и навредъ въ Италия
боятъ се приготвява. Войската се у-
множава отъ днѣс на днѣс и идущія
месецъ марта Италия ще има гя распо-
ложеніето си една войска отъ 30,000
души. Войната се гледа прочее като
неизбѣжима въ тая епоха ако партіа-
та за войната падвѣй, което и е по
достоверно. Тая партія като има по-
вече то гласове въ идущиятъ Парламе-
нтъ, казватъ че ще предложи на съ-
браніето да провъзгласи за Италійски
царь Н. В. Викторъ-Еммануила, днесъ
Сардински царь, и да обяви че Вене-
ція прави частъ отъ провинціити на

италійското царство. Како обявятъ то-
ва, ще искатъ Венеція, и, ако стане
нужна, ще поддържатъ чрезъ орѣжіята
това исканіе

— Въ Кина съюзити войски се напѣр-
вали на кингъ-фу 32 километра отъ Пекинъ
и 62 километра отъ Чанъ-чеу. Въ тоя пос-
лѣдния градъ пристигнахъ единъ Импера-
торовъ братъ, който носѣхъ пай примире-
телниги наставленія. Той чикахъ двамата
приговорници проводени до съюзнити, и
които щѣли да пристигнатъ съ тѣлъ. Чинов-
ници и драгомани трѣгнахъ предъ импера-
торовѣтъ братъ за да стигнатъ два или три
дни напрежъ отъ съюзната войска въ чанъ-
чеу. По послѣдни новини извѣстиватъ безъ
да увѣрятъ че на Шенгай испроводенити
напрѣжъ войски се напѣднахъ отъ кинезити,
и много европейски офицерѣ се поробиха.
Тридесѣтъ или четиридесѣтъ души отъ
съюзната войска която се бѣше испроводила
напрежъ подбудени отъ любопитство влезѣхъ
въ пекинъ дѣто кинезити ги задържахъ като
нѣща любопитни; нѣ нищо зло не имъ сто-
рихъ и щѣли да ги освободятъ когато се
сключи мирътъ.

— Въпросъ става пакъ за едно истудя-
ваніе между Австрія и Русія. Увѣрватъ че
Австрія щѣла да откаже всако исканіе за
устѣжка направено отъ Русія въ Вѣсточнѣтъ
въпросъ.

— Слухъ се раздало че Францеско-Ио-
сифъ ималъ намѣреніе да си даде оставката
по причина на нелическити complication и
на здравіето на вѣстрійската императрица.

— Пишатъ отъ Туринъ какъ приговори
ставали за едно спогодаваніе между Папата
и Викторъ-Еммануила. Ето що се говори
за тоя подлогъ:

» Утѣква се обнародваніето на декретътъ
които унищожива парламентътъ. Г. де Ка-
вуръ е доста неблагоприятенъ. Дѣ ще да
намѣри той нѣкоя една такава преданностъ,
едно таково свисхожденіе. Доста слухове
се раздаватъ въ градътъ. Писма се размѣ-
няватъ между царятъ ии и Св. Отецъ, въ
тѣхното съдържаніе остана една тайна; нѣ
мислятъ че се касай за едно спогодаваніе.

» Святѣтъ-Отецъ щѣлъ ли се откажи
отъ свѣтската върховностъ; щѣлъ да я даде
на царятъ който щѣлъ да му увѣри пять
миліона, 100,000 лири за сѣкъ кардиналъ,
съ едно мѣсто въ царскитъ Сенатъ. Ний IX
и Викторъ-Еммануилъ щѣли да прибавяватъ
въ Римъ и щѣли да живѣятъ въ добръ

свѣдѣніе, единствъ въ Ватиканскѣ и другитѣ въ Канитолѣ.

«Навигирали сме ся да видимъ толкови извѣрденіи ища што не трѣба да гѣдаме това спогодианіе като невъзможно. Ако Свѣтлѣ-Отецъ подпадне и тѣй подъ силата на ишката, ако пріеме извѣрденіи работи, въпросътъ е изправенъ и нѣй, католицъ, ще приклонилъ всякогѣ пожелети си на кракага му за да пріежемъ благословеніето му, въ нѣй ще чикаме прѣдъ да върваме работата да ся искара».

Съкакви нѣща и Новини

Писма отъ Цетина извѣстятъ тържествуваніето на свадбата на князь Никола Черногоорски съ сенаторъ Вукотиншвата дщера. Младѣтъ князь има нѣма четириндесетъ години.

— Византия дава озедующити подробности врѣзъ смущеніята които ся случили на 7-19 ноември въ Крайова, по причина на повѣтъ данъкъ който ся наложилъ врѣзъ занаятчи. «Кавгате зафана първо между граждани и правителственити чиновници, войнати ся смесиха сепѣ и распрѣснаха народътъ койго не бѣше въоруженъ. Въ тая навга 14 граждане си изгубиха животътъ и 62 ся раниха; трима само ся раниха отъ воискари. Въ Болградъ, ся случиха смущенія по слѣдствіе на противленіето на жителити на парѣдити врѣзъ военната служба наредена отъ правителството. Князь Куза сие отъ службата му Молдавскіятъ митрополитъ, въ той не припозна никакъ тая мѣрка като казва че той ся избралъ отъ народътъ и князьтъ ни можалъ да го свали. По слѣдствіе на това отказваніе князьтъ проводилъ едни кола съ нѣколко солдати въ жилището на митрополита отъ дѣто го занесоха въ единъ манастиръ въ заточеніе.»

Журналъ де константиноплъ забелязва спорѣдъ неговити особенни повини какъ молдавскіятъ митрополитъ ся оттеглялъ по своята воля.

— Н. Н. В. благоизволи да даде иишкитѣ междѣ отъ 3-й класъ на Г.

Павлаки Ефенди Мюзюрюсъ втори те-ржиманинъ на В. Порта и Хетманъ Иванъ Фотиадесъ, в отъ 4-й класъ на Г. Г. Гавриилъ ефенди членъ отъ Танзиматскіятъ съвѣтъ и на Артинъ ефенди.

Сичкити тѣя чиновници съдружиха Н. В. Великіятъ Везиръ въ пътуваніето му до Румелия и исполниха съ толкова ревностъ и усердіе дѣлностити които нѣхъ ся опредѣлиха въ това обседа-ство.

— Миналата неделя, членозети на гръцкото събрание ся събрали ва патриаршіята и испроводили едно благодарително писмо на Н. В. Султана за да го благодарятъ за инициатъ дѣто е далъ на гръцкіятъ патрикъ. Тсва писмо слѣдъ като ся подписало отъ архиепископѣти на Синодътъ и отъ първиги отъ гръцкіятъ народъ, ся придало на една депутация съставена отъ Никомедійскіятъ и Микейскіятъ архиепископи, отъ големіятъ Логотетъ и отъ Г. Е. Аристархи бей и Иванъ Пенхархи бей. Тая депутация отишла министратъ вонедѣльникъ на В. Порта и подала писмото на И. В. Али Паша министръ ad interim на външнити дѣла.

— Прочитае въ Левандъ — Херадъ слѣдующето:

Миналата седмица сѣ случи една работа която причини една припирне между В. Порта и генералъ Дюрандо. Министръ на Сардинія. Портата ся извѣстила че четри сардинскы кораби били трѣгнали съ оръжія и военни муниціи за Дунавъ. Имената и вѣшка-шинната на тѣя кораби сѣ забелязали подробно; и миналата недѣля единъ отъ горѣка занити четри кораба койго пристигналъ въ босфорътъ ся фаразъ. Нѣхъ зашто Портата не можеше да направи една перекзпція въ тоя корабъ за да сѣ увѣри ако съмисеніята и сѣ прави, безъ дозволеніето на власть та отъ която зависи тоя корабъ, управиха ся на генералъ Дюрандо за да иска въ това до-зволение.

Н. В. ся отказа да даде тая оторизация като ся основаваше врѣзъ признатіи на търговскіятъ трактатъ между Сардинія и Портата. Портата отговори: какъ той тра-

ктатъ запрещава на сардинскити поданици да внасятъ и да фаразъ търговія съ военни муниціи врѣзъ отоманската прѣстъ безъ оторизацията на правителството, и какъ то има право да търси да ся увѣри за съмисеніята си които и ся сякагѣ основани и които и правятъ дѣлѣва че има контравенція на духътъ на трактатъ. На това Сардинската легация отговори какъ това натовареніе е просто in transitu и слѣдователно не трѣба да ся докаже отъ отоманската власть.

Когато това размѣненіе на дипломатичны думи ставаше, корабътъ за когото ся припирала примина босфорътъ и си слѣдва пътуваніето. Тогава Портата проводи чрѣзъ телеграфътъ на Судина заповѣдъ да го спрятъ и да го пригледатъ; това ся извършило и намѣрили казватъ, въ тоя корабъ едно натовареніе почти съвършенно отъ военни муниціи и четри батеріи топови. Въ това врѣме, казватъ че другыги три кораби минали открити и стварили товарити си никой не знаятъ.

ОТЪЯВЛЕНІЕ

Долоподписанный койго сѣхъ ся училъ, въ Еленското вългарско училище при Г-на Никифора П. константинова на слѣдующитѣ науки:

Св. історія, Сакогыботин, Аритметика, Всеобща Географія, всеобща гражданска Історія, църковно славенскій языкъ, грамматика Българска и славянска и Църковно пѣніе а въ ямболското, при Г-на Чинтолова Реторика, Алгебра геометрія и пачало Френскы и гръцкы, препорѣчвамъ себеси на оный които иматъ нужда за единъ учитель. Заради това, които нѣматъ нужда трѣба да ся отнесатъ или до редакціяга на Вѣстникъ Българія, или право до мене Х. т. Вълковъ въ Ямболъ.

Мон. Ц-градъ 1860 Ноем. 29

Лир. Тур. гр.....	114 — 30
Лир Англ.....	127 —
20-франгъ.....	100 — 20
Полъ Имп.	102 — 20
Медж. бѣло	23 —

Въ Книгопечатнѣ-тъ на А. ИЛИЧКОВА

Въ нашиятъ листъ отъ миналата сѣбота нѣ помѣстихми отговорѣтъ на Н. П. Г. Паисія, Пловдивски владыка фанариотинъ, до нашии Българи. Въ тоя отговоръ има единъ купъ софизми толкосъ глупави и толкосъ явни, щото можяхми да са спрѣмъ до тамъ колкото рекохми онѣя недѣля. Нъ по разумити отъ нашии царограшки Българи мислятъ напротивъ че е нужно да се покажатъ по на явѣ тѣя софизми отъ колкото сѣ. Ето прегледуваніята, които ни правятъ:

» Вы мыслите и думате, че въ пловдивската епархія има твърдѣ разумни Българи, които лесно ще разумѣятъ софизмити на фанариотина Паисія и не щѣтъ да препуснатъ безъ да му покажатъ безстыдството прѣдъ очити на нашии Българи. Нъ има три нѣща за които не внимавате:

» 1-во Ако и да има въ Пловдивъ разумни Българи които могатъ да разумѣятъ сами и да дадатъ и на други да разумѣятъ лъжливити разсѣжданія и кривото поведѣние на Г. Паисія, обаче, защото лъжливостъта на тѣя софизми и кривити пригъванія на това поведѣние могатъ да не ся откриятъ отъ нашии Българи въ другити епархїи, нужно е щото, като имъ турихте предъ очити отговорѣтъ на Г. Паисія, да имъ турите и вашіятъ

» 2-о Интригити на Гръцити и на други лица, които са интересуватъ като тѣхъ за да въспрѣтъ да ся направимъ едно истинско религіозно учреждение и едно нравствено развитіе, тѣя интриги, казувами, сѣ по дѣятелни и по искусни въ Пловдивъ отъ колкото друга-дѣ. Доказателството на тая работа е въ рѣцѣти на сичкити наши Българи. или нѣка кажемъ по добръ, нашии Българи отъ другити епархїи могатъ да слѣдуватъ съсѣ своити си очи дирити на фанариотскити и на чуждити интриги въ двумысленото, превивното и неизвѣстното поведѣние на нашии Пловдивски Българи, които не сѣж са

о ще показали бари веднажъ истински Българи.

» 3-о Протестѣтъ, писанъ отъ нашии половинѣ-Българи отъ пловдивъ до гръцкіятъ владыка Паисія дали е баримъ едно твърдѣ лошо дѣло, дѣло коего само тайнити непріатели на българскіятъ народъ сѣ могли да ги съвѣтуватъ за да го напишатъ. Защото истинскити Българи нѣматъ нищо смѣса съсѣ владыци пратени отъ единъ Патрикъ, който нѣма върху ни каноническа власть и който е еретикъ.»

Горнити прегледуванія сѣ твърдѣ прави и твърдѣ мъдри. нѣка кажемъ повече: онѣя отъ нашии Българе, било отъ Пловдивъ, било отъ дрѣгадѣ, които искатъ да ги претеглятъ, ще намѣрятъ у тѣхъ една изрядна критика, нѣ само за отговорѣтъ на г. Паисія, нѣ сѣще и за протестѣтъ, който му дали.

Колкото и да еми расположени да припознаимъ за разумни много отъ нашии съотечественници въ Пловдивъ, нѣ не можемъ за да не видимъ въ протестѣтъ писанъ отъ мнѣшити благородни прѣдставители на българскій народъ въ епархїята на г. Паисія, една непримична безразсѣданостъ и една погрѣшка.

И наистина, що е г. Паисій? Български владыка ли е или гръцки? Ако е владыка Българинъ, тогази добръ правятъ да са споразумѣятъ съсѣ него за да изгонятъ гръцизмѣтъ отъ помежду насъ. Нъ, ако е владыка Гръкъ, и още по малко отъ Гръкъ, защото той е единъ пофанариотинъ Арнаутиинъ, да ся отнесѣтъ до него, не ше ли каже, че сяотнасятъ до вълкѣтъ? Да сяпріе-ма единъ такъвъ челѣкъ въ свѣтити на българскіятъ народъ, не ше ли каже, че са оприличяватъ на едно стадо отъ овци които призоваватъ вълкѣтъ да доде дапасе съ тѣхъ?

Въ Пловдивъ или знаятъ да четѣтъ Евангеліето, или незнаятъ. Ако знаятъ да го четѣтъ, нѣка нашии българи

четѣтъ главата отъ Св. Ивана, за която г. Паисія споменува Н. П. думамъ, «като исполнявами евангелскѣтъ заповѣди и душѣтъ си щемъ положимъ заради словеснити си овци.»

А паѣтъ тѣя овци, които нестѣмѣнно трѣбува да сѣ нашии Българи, отъ кого ги има той? кой му ги даде? кой го проводи у Пловдивъ? какъ е влезѣлъ той въ пловдивската епархія? Дали отъ вратията или прѣзъ плетѣтъ? Ако е прѣзъ плетѣтъ, нека негово преосвященство и онѣя отъ нашии Българе които му са покоряватъ, отворятъ Евангеліето и ни кажатъ ако е истина или кѣ, че исусъ Христосъ нарича въ тѣхъ онѣя които сѣ влѣзѣли въ кошарата прѣзъ лъжлива вратия.

Колко нашии Пловдивски Българи злѣ разбирають рольта, кѣято г. Паисія имъ играй!! Колко немогатъ да си отворятъ очити! г. Паисія ги залѣгува и ги люлей съсѣ прѣзни налѣжди, за да са оставятъ да ги скубятъ като кокошки или да ги стрижатъ като агнета. г. паисія имъ казува че бѣлъ готовъ да си даде душата за овцити си. Ето ти една чудна дума отъ страната на единъ похитителъ, който на първата година отъ похищеніето на епархїята си зе девестотинѣ хиляди гроша отъ жителити на Пловдивската Епархія (вижъ корреспонденціята обнародвана тогази въ Пресѣ д' Оріанъ); който на втората и третата година, разумѣва ся, зе отъ сѣшити жители едно руно, нѣ по малко гѣсто.

г. паисія казува въ отговорѣтъ си, че той «се основава на сѣновната искреностъ и приврѣзанностъ на своити овци къмъ православный духовный имъ отецъ». Не знаемъ какъ са въспрѣли нашии Българи тѣя похвали и комплименти фанариотски. Опова, което можемъ да кажемъ, е ченикакъ нѣматъ българско сърце и български духъ онѣя които сѣ достойни за похвалити и комплиментити на единъ похитителъ, който нѣ само не са благодари да са прекара за истински пастыръ, колкото и да е пахитителъ, нъ който не са потруюва бари да са покрѣ съсѣ лъжливата кожа на единъ истински пастыръ. И за да не докарувами по много примѣри, ако г. Паисія бѣше истински пастыръ, не щѣше ли да нагледа училищата които бѣше у Татаръ-мъзарджикъ? Не щѣше ли да насърдни умното и нравственното развитіе на елія, които той нарича свое стадо?.....

Като свършува отговорѣтъ си, г. паисія сѣ види да желае дано царското правител-

ство даде на нашите възраст едно рѣшеніе: стоборзано съ искрено желязие на нашия Българин и на божественіятъ православенъ вѣротъ. Да този не ще отговоришъ че за единъ простакъ желязието на г. зансіа е били простотелно, въ за единъ челякъ учивъ едно таквои желязие не е друго въшю освѣтъ една дяволска прилика. Какъ! единъ християнинъ, единъ свещеникъ християнинъ, единъ владика християнинъ чакъ рѣшило на единъ чисто религіозенъ въпросъ отъ еднѣ нехристиянско правителство!!!

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- КИ ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 9-вріа 24 6 1860

Съгласно на нашите народни работи отъ денъ ва денъ отслаба; и шито падѣжи малко по малко изгубихъ веки и дни и сахати дору и минути. Свещенството косто ся бѣше събрало около Българската църква, го тѣзи не яви веки гадѣжи, начна да ся распръска. Гръцкото вѣяние като уничтожи нашия куражъ, нашия надѣжи, ще уничтожи и нашия гопрѣдметъ дѣла; и тѣй, безъ никакви повреди ще остави нашия тукъ Българин да си оплузѣтъ, както рачна и да ся случва, сами по себеси; а по вѣтъ ще гледа, както и хвати, да си нареди работи и да начнатъ пакъ като изпрѣдъ Жакко! Ако нашия тукъ за малко вѣрме ся напѣриха въ таква едно отчаяние, какво можѣтъ каза за външнѣшнѣтъ? Въ сичко това кой е виноватъ? кой рече ся сѣмъ че ся нашия чорбажии.

Нѣкой отъ старитъ гръцески философи, раздѣля на три чина хората—и казва тѣй: че първи чинъ ся тези хора които отъ себе си разсѣжнѣтъ доброто и го явяватъ; втори, послѣ първѣтъ, ся тѣзи които ако и да не могатъ отъ себеси да разсѣжнѣтъ доброто, но като имъ го вѣжеть другитъ проумѣватъ го и го послѣдоватъ; трети, които ся и тѣй дошнѣтъ, чж тѣзи които не отъ себесе си не могатъ да разсѣжнѣтъ доброто, нито пакъ и другитъ като имъ го казватъ го прѣиматъ.

Въ кой отъ тѣзи три разряди можѣтъ да сячатъ нашия чорбажии—не знамъ; но обстоятелствата, по работи, нѣка читателѣтъ разсѣжнѣтъ.

Както и да е видѣно че срсенитѣ ни опреси да теглимъ за всегда отъ глѣнитѣ; пакъръ, ако и да ся казали, като ся ни опривали; ако щемъ. И какъ да не щемъ, какъ да ся отречемъ, когато тѣ ся наши събѣди

когато сичко що имъ ме, що сполучваме и що сме сполучни отъ тѣхъ е?

Царя иматъ грѣхѣтъ да ни правятъ както казѣтъ и да ни наричатъ: както некатъ—прилични си, защото за нѣщо не сме достойни. Ако отъ малко таква нѣщо изъ ведѣжнѣ изскрѣхмѣ, к како можѣше да ся случи ако бѣхмѣ получили нѣкое показаніе?

Нѣ нѣка не ся отчаивамъ: българскитъ народъ не ся стѣпанѣнъ само отъ чорбажии!

Една кореспонденция отъ Търново отъ 13 ноемвриа извѣстѣва ни че Н. П. Г. Доротея, Врачанскитъ епископъ бѣлъ притѣлъ на грѣхѣтъ цариграшки патриархъ единъ мазаръ съ 900 подписи. Въ този мазаръ, който е само отъ Плевненската каза, казано е че ся деветстотинъ Българи некои те ся са били отречѣн отъ гръцката февверска патриарха, че нѣти ся били припознани и нѣти че припознати нѣти работити и старачи на цариграшкитъ Българи и че били готови да ся отяжатъ отъ българската иерархія, ако [не дадъ Божѣ!] се стѣтъ да сяте.

Г. Доротея ся бѣлъ обрекатъ на патриархѣтъ си, че подобни мазари ся подписували и отъ другитъ кази на епархіята му: Враца и Раховъ.

Нѣшнѣтъ кореспондентъ ни увѣрѣва че кождо и истинско сѣществуваніе на таква мазари, толкова е увѣдѣнъ, че нашия Българин у Плевненската каза нѣдатъ извѣстѣ за тѣ мазари. Както сѣки гръцки владика, тѣй и Г. Доротея има подписи и печати удадени на бѣла книга които ся събирани отдавна ужъ за нѣкой жалба до правителството. Таквизи ся, казува нашия кореспондентъ, подписити и печитити удадени на мазарѣтъ на г. Доротея до гръцкитъ патриархъ.

Ако поминѣтъ добрѣ прѣдъ нѣколко мѣсеца, когато гръцкитъ патриархъ бѣше притѣлъ ексархъ за да докара г. Доротея въ Цариградъ да отговори за оплакуваніята на стадо то му, г. Доротея бѣше ся мѣдѣлъ на цариграшкитъ чорбажии да го зашищѣтъ, и че при знава цариграшката българска църква за свой началникъ, като ся откаже отъ гръцката патриарха. Това отказаніе на врачанскитъ владика, Българинъ, отъ гръцкитъ патриархъ сѣки зѣмѣше и ся ласкаше като гледаше да има една цѣла епархія българска на едно създѣхованіе си началникъ да припознава българската иерархія. Сегга г. Доротея става върадомѣнъ и нашия кореспондентъ има право да го нарича братъ на Иуда Искариотски.

Нѣ много пакъ сме нѣмѣли случѣи да го поришѣтъ за тоя епископъ. Читателѣтъ ни вѣдѣхъ че той като не раздѣля въ кождѣ

лѣто си отъ гръцкитъ владѣи, има и това преимущество, че по добри десници има за да клевети народѣтъ си а о обѣо оѣи отъ конѣ: нашия народъ чака образованіето си.

Сѣки зѣмѣ че учѣелѣтъ и епископѣтъ на плевненското училище отъ е стоятъ заприли въ видинскити хапсѣхѣни по причинѣта на клеветити на врачанскитъ свети Огѣцъ. Нѣ сме увѣрѣни, че Г. Доротея нѣ само за видинскити хапсѣхѣни, за цариграшката терсана е достоенъ, ако нѣмѣше нѣ оѣ да испи уа испѣвѣни тайни сношенѣ съсъ
...Това, кѣто той прави, отдава го на оѣнѣти противници за да ни сѣспѣи.

Тѣмъзи ж членовѣти, к нѣко сѣста-вѣватъ гръцката черкова, и ако тая черкова отскоро произведе въ Мирополитъ Г. Доротея, то не е никакъ чудно. Нѣ работѣта е нашия Българинъ че ся съгласѣтъ ли да и избѣрѣтъ владѣи пратени тѣмъ отъ Гръцкитъ Патриархъ, кождо тѣ провѣзѣли сѣхъ за противникъ на вѣрѣта нѣмъ. Това не можѣ са помисли, к гато тѣ иматъ една само мѣсль: да ся възстановѣтъ тѣхната неза-висѣни каноническа іерархія.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

ШЮМЕНЪ 14-ый 9-вріа 1860

Господине Издателю на вѣстникъ
българъ

Нѣмѣ до сегѣ въ дошнѣтъ мѣхѣ нѣмѣхмѣ, Общеопределено училище, и тоя който ни бѣше до сегѣ учителъ тоя въ свѣдѣтъ ся кѣща бѣши събралъ нѣколко дѣца, и тѣ отъ най малка възраст некадарни даходѣтъ въ Горното училище, като дохожда малко дѣлѣтъ, събираха ся въ речѣната Кѣща кождо зада прѣвѣнѣтъ даходѣтъ въ училище, не за друго.

И нѣмѣ като всегда си имѣхмѣ грѣхѣтъ да ся направѣни едно училище спорѣтъ кѣжъ го изискува пуждѣтъ ни, а финанційни кѣси и не ни допу-щаха, тѣрѣхѣни и ся чѣрѣхѣни като прочѣтохѣни укорѣнѣта и носѣхѣни ва-пѣсъ; кождо щѣши да ся продълѣжѣ

и за още време аку дописицѣтъ въ небѣни приклятъ въ лажиты си. и сега като видѣхми че нѣма дѣла бѣди, припудохмиса да турим поскору работатъ си въ добаръ порядокъ, която сами да ни хвали, и тогыва като свѣршимъ тѣриѣнето да имаме правда да му докажемъ че лажи.

Ето сега Г-не редакторе ви казваме сущото което е сега дѣйствиелно нашитъ градъ. Горнигы ны училища като си намиратъ днесъ въ най добъръ порядокъ, и ние въ долната махля съ общо съгласіе, (аку не отъ нову) то купихме и поправихме единъкъ за порядочно Възвимо училище, въ което поставихми за учитель рожденія сынъ на Г-на дописицѣтъ въ Г-на Илия р. Блѣскова, които споредъ порядокътъ главногѣ ны училище, ще слѣдува взимайтъ способъ, и ще има особенъ предготвителенъ Класъ за въ горното главно училище, и тѣи сега имамъ правда да се похваляемъ на публикѣтъ, че го освятихми на 8-й текущаго 9-вріе съ слѣдующиятъ начинъ: О тѣ вечеръ на 7-ми неделникъ са дади извѣстіе на ученицѣтъ които съ отъ тѣхъ махля да се намерятъ на сурѣнтъ въ черкова; и сурѣнтъ доде стѣ горната черкова нѣвѣчатъ г-нъ Никола И. Бѣцаровъ които е и главенъ взаимноучитель въ горното училище; нѣмъ торжеството ся зафана въ черковата като ся изрече едно слово отъ реченіятъ г-нъ Бѣцаровъ, което ся отнасяши за празникътъ на св. Ангели!, и на конецъ ся заключи относительно за народността, съгласіето, единоумисліето, и попечителството за учебнигы, наши заведения, и свърши ся съ общаго молива за здравіето на П. И. В. Султана; Подиръ отпусъ на черковата отидохми общо—народно съ свѣщенныцѣтъ водосвятатъ, негово словесіе повѣятъ ны учительг-нъ Илія р. Блѣсковъ, изрече едно слово относительно какъ нуждити за просвѣщеніето, на нашиа младежи, защото

съ него ще ся явиме достойны сынове на отечество си, и за грижѣта която трѣбова да има обществото за училищата; което окончи съ молитвеніе за алагоденствіето негово И. Р. С. А. М. ефендинсь. Най подирѣкъ негово словесіе г-нъ Бѣцаровъ отъ страната на граждѣны и епитропны прѣпоручи на ученицѣтъ негово словесіе г-на Илія, Блѣскова, съ което ги удѣлѣ да ся повинуватъ, и да почитатъ учителя си както е прилично, и да ся покоряватъ на училищны законы; сѣщо и негово словесіе да имъ голямо прилежаніе за учебнигы си и да имъ бѣде образъ съ доброто си поведеніе, и на конецъ заключи речѣтъ си съ това: »Братіо! българе съгласіе и единоумисліе, то е най голямата Якоств на кой да е народъ нѣса свѣрши торжеството, съ еднѣмъ пѣснь испѣяна отъ ученицѣтъ, на свѣтаго духа.

ТЕТОВО 7 Ноември 1860.

Господине Д. Цѣковъ!

До днесъ градътъ нѣ бѣше спокоенъ, обичаѣта нѣ бѣше съгласна и мало мѣло о дѣшката нѣ ся учѣха поне на часословци, нѣ ся разговаряха по материй си Българскыи языкъ. Богу хвала тѣмъ немахме грѣши да ни правятъ саущиы; нѣ за наше нещастіе доде ни единъ сръбскій дръваръ учитель по имя Стоиче, отъ когото Скопскыи младежи ся освободиха, та нащити днесъ шатъ страдати. не знамъ, какъ спозучи, та притѣснѣишката отъ по прѣвѣнцѣ ны, които го поставиха за учитель. Чѣто да видиме! олюбовителъ дѣца изучени и часословъ и псалтирь, а той изново начина да ги учи на Сръбски читанки! Кога прочита кѣто, сръбскато мало дѣте, учитель е това? какъж наука не прѣдава ка дѣцата, когато тѣ го добръ просточетіето отъ него знаятъ? О тежко имъ на младежтинѣ, чѣто имъ било писано, при свои родни Българскыи языкъ, а реле да ся учятъ по Сръбски да разговарятъ. О сѣпота! О глупость! до кога щемъ бѣдемъ въ тѣмънина! докога вече щемъ слѣдуваа и Сръбскыи читанки! За повѣдѣнето му какъ оставимъ да ся научите отъ Скопскыи. Оми му двѣ години и пеловишъ рѣбѣжъ чорбѣтъ, докѣ познажъ ползѣтъ отъ Сръбскыи читанки и знаятъ му дадохъ

научити. Освѣтъ философията, чѣто знаятъ, знаятъ Г-ство му да писува нощъ влади на явил дѣца, които имѣтъ по млади.....

Така мѣ парогѣтъ ни унапрѣлѣка Скопскыи пакъ Господинъ (Митрополитъ) кога му дойде време, сѣбѣра свое, съ сила, обаче за училището хѣтъ не го е грижа, да прѣслѣди да не оставя на такива говедари да заслѣдѣватъ и развращаватъ младежты ни. Мѣжѣ и друго нѣчто да ви съобщѣ за него по пататѣкъ, каго виѣхъ просвѣтѣжѣму.

Единъ отъ родолюбивы

сѣотечественни.

Господине Д. Цѣковъ.

Въ Тетовско окръжіе има само единъ мой старъ, зовомъ Лешевскыи Свѣтѣ Анастѣ. Скопскыи митрополитъ заедно съ епископа си глобача и издѣникѣ Иванѣ за свой интересъ поставили нгуменъ по имя Серафимъ, комуто неможъ да опишѣ маскарѣнци. Той освѣтъ чѣто не знае да чѣте хѣтъ, всегдае шѣнтъ; отъ шѣнството е станалъ като лудъ, та не знае да ся разговори чѣловѣчески. Два три пѣтѣно бѣтъ по вѣнѣтъ, дѣто ходи по Желѣзѣта си.

Когато има съборъ, той опѣсѣса добръ; па послѣ хѣтъ отъ женѣ на женѣ, та ги безсрамно пригѣща. Тетовчанѣ прѣди пѣтъ години станахъ, те го неспѣнѣхъ а послѣ епископъ Па сѣ за интересѣти постари ся съ петригити сѣта го пакъ намѣсти. Голяма срамота на тетовски прѣвѣнци чѣто дръжатъ гѣтъ въ развратенъ чѣловѣкъ който въ очигѣмъ писува женѣтъ; трѣбова вече да вдвигнатъ бузото отъ очигѣ си дѣтоги е врѣзѣлъ Скопскыи тожѣтъ и да отмахнатъ отъ такова жѣеотѣно гѣтъ службѣ безъ да прѣмѣтъ 10 мѣла и да си поставятъ нѣкъ добръ и честенъ чѣловѣкъ за да не мѣсе сѣмѣтъ страсти чѣловѣцѣкога идатъ на гостиѣ. Съ божемъ оstay.

Тетово 13 ноември 1860.

Скопѣж, 3^о Октомври 1860.

Господине издѣтелю на В. Българѣж.

Нѣкаквы чудновѣны работы станали въ Скопѣж, нѣ като нѣмало отъ грѣцкыи срахъ кои да ги обива, до сега стояли покриты и никому пѣявны. Днесъ като стигнахъ тѣкъ по моѣ рѣбожѣ, по доказаніе отъ достовѣрныи ми прѣтели

описувамъ ги, моляхъ Вы, ако и да се е доста време минало, да виждате распи-ската ми въ почтеный Ви листъ, за да не останятъ не обнародвани и да видятъ нашити родолюбиви Българи, что тегли клетый нашъ народъ отъ тронца и полъ гръцы. Като ся додало вече народу отъ речениты тронца и поли гръцы, найповече отъ едного, дѣто былъ пѣвецъ. та ся поругувалъ съ нашиты книги, свѣщеницы и учители, и малко му было дѣсна страна да чете гръцкы, нѣ при-холилъ по нѣкой пѣть и отъ лѣвъ, та пѣялъ гръцкы. На 5 Августа съгласили ся, та вдигнали гръцкы книги, дѣто стояли неистованно отъ дѣсна страна. На вечерний спроти св. Прѣображеніе като съгласили гръцкы, че нѣмало гръцкы книги полудели и станаха като наумлени, събрали ся незабавно въ приѣжището имъ святъ митрополитъ (тукъ тога не былъ владыката) цѣли тронца и полъ гръцы и откакъ ся раз-говорили, заповѣдали нѣкаквы си меха-неджи, загорали отъ несвѣта пазаръ въ цркъвъ да направятъ свободно бой и да избѣжатъ съ пожеве нѣколко отъ по-прѣвиты Българи. Бѣдный нашъ народъ отишълъ на зрѣнтя въ цркъвъ. безъ да знае что было уговорено противъ него отъ проклетыты гръцы! казывать что да видишь брате! Нѣколко калфи и чираци на тѣя речены тронца гръцы, нѣколко загорци механеджи, и нѣколко власи влазятъ въ цркъвъ съ свирѣпъ погледъ, кой съ ножъ, кой съ пищовъ, кой съ чукъ, кой съ тоягъ подъ джубе готови да избѣжатъ сичкыты; Нѣ работата имъ была пукната, зачтото себеси глѣдали до 30 душъ, а Българети до 2,000 хыл. Исто и утрѣ день недѣль гръцкы были съ исто наѣтрение и сигорно щело да стане нѣчто; ако да не стоялъ и родѣть марець благодареніе богу что не ся сбыво ничто. Гръцкы съ това като не сполучили, за да омразятъ народа предъ честното Правительство, единъ отъ тахъ най умный отишълъ та казалъ на Славный каймаканинъ, че на-родѣтъ не былъ хошнуть отъ нѣгово-то съдѣніе у мезличъ (понеже той прѣ-ди мало время прѣдъ тая слуха бы-лъ поставенъ у мезличъ отъ народна

страна); още притурилъ, че народѣтъ не былъ благодаренъ и отъ кайма-кама, че го той поставилъ за мезличъ-славността му като уменъ повикалъ нѣколко отъ българеты, които на него въ-впрось казали му да немать отъ то-ва хаберъ, а маразата е тая и про. ра-бралъ истинѣтъ и повикалъ та укорилъ интригантину и му дозволилъ абіе оста-кѣтъ. Трудили ся и день днесъ ся тру-дять съразны способы да оклѣветѣ на-рода въ прѣдъ Ч. пр., нѣ слава богу и То вече ся насытило съ ихъниты ин-трыгы, та вече не дава слухъ.

при това за жалбѣ Вы казvamъ че тукъ съ ласкательства ся гръцкы приѣ-кли на стрѣжѣтъ си едного отъ бълга-Реты почтенорода го г-на х.коста х-стефковъ, който по примѣръ на покой-ный си отецъ напредъ отъсичкото си срѣ-дце обычалъ народа и въ нужниты му помагалъ, а сега оставилъ братіета си та спомага нихъ; нѣ слѣзъ время и той ще си дойде на мѣсто само да опознае ласкательства имъ.

Трудатъ ся сега да притегзятъ откъдѣ ихъ прѣвиты родолюбивы българи Г-ре братія Х. Трайковы, та послѣ да правятъ какво щатъ. Когато было ставало речената кавга между гръцкы и Българеты, отъ Г-ре Х. Гр. по старый г-нъ Николай былъ въ Ц-градъ, дѣто е и до днесъ, а по малый г-нъ ко стакы въ Вражъ по работѣтъ си Гръцкы съ не стрѣпимостъ чекали да при-стигне кой да е единъ отъ нихъ, да ся съ-едини съ нихъ, да ихъ вьрзи пакъ матер-ный и народный языкъ изъ цркъвытѣ ихъ, и да го намѣсти съ гръцкый. Г-нъ ко стакы прѣдъ нѣколко время си дошълъ, нѣ показавъ неутрапностѣтъ си и отъ двѣты страны, мажѣ нѣчто казалъ на Българскытъ страна, что е направено да е направено. Клетити, гръцы ожидать сега Г-на Николая за да ихъ свърши работѣтъ. По доказаніе отъ достовѣрныты ми пріятелы не можѣ да дамъ вѣрѣ, че Господствоу ще бжде гръцка страна, понеже той отъ ревностѣтъ си за българско просвѣщеніе направилъ лѣтось толкова трѣжественый празникъ на св.-ты Кирикза и Методія, чгото парѣдко другъ праздникъ ся дръжалъ така въ Скопій. гръ-цкы, ако го чекѣтъ съ едно око, Бълга-рити го чекѣтъ съ четьре, че съ нѣговото крыло тѣя щѣтъ си исплнить волѣтъ понеже авны сѣ неговы кротость и родолюбіе.

Освѣтъ това и друге сега наскоро ста-нало. Грамматикѣтъ на Скопский владыка, като обыкалъ селата по миріѣ да бере по 18 омы чистѣ пшеницѣ отъ кѣшѣ, допрѣ-ли му сѣ семь села и не му дали ничто. Владиката писалъ до прѣвенциты градскы да дозовѣтъ селяниты да имъ рекѣтъ да сѣ платятъ владычинѣ, обаче не можѣхъ да разберѣ, что му сѣ ся отговорили. Сега не сѣ знае, что ще прави владыката, кога ся дойде ако сѣ вѣрѣтъ на скоро щѣ Ви пишѣ за все ако ли сѣ позабавѣ то по матѣтъкъ щѣ ви пишѣ слѣдствіето.

И друго ново съ радостъ ви съобщавамъ че Скопската община на 30 Окт. избра училищный надзиратель и надѣж сѣ че щѣтъ ся постарѣятъ да поправятъ и учѣ-щата си. Това что чухъ отъ достовѣрныты ми пріятелы и съ очи видохъ все и днесъ си отивамъ:

Единъ Пятникъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Днесъ зафащаме политическытъ си изгледъ пакъ отъ впечатленіето което направиха въ Европа измененіята на-правени въ франція. Тоя пѣтъ ще и-зложимъ на читателятъ нѣколко отъ разнитѣ уцѣненія (вѣрѣтъ тоя прѣдметъ на францускиты вѣстници, както *де Деба, ла Пресъ, ле Сіекль, л' Амй де ла Релижюизъ*. Тѣ четири фран-цушки листовѣ и много други, даватъ тѣхниты удобренія на новиты мѣрки съ много ясность и искренность. Въ основата, улучшеніята объети въ им-ператорскытъ декретъ ся удобряватъ, има нѣколко малки вѣща който не удо-бряватъ твърдѣ, съ надѣжда обаче че правительството ще вѣрви въ новіятъ пѣтъ дѣто е влѣзло.

« Можи нѣкой, казва *Журналъ де Деба*, да испита [по на тѣмко спосо-бността на тѣя реформи и да види ако за да бждатъ допълнени, тѣ нѣматъ нужда отъ други. Нѣ за днесъ нѣ рѣ-коплекциѣтъ и ублажаваніи правител-ството за благополучіятъ пѣтъ въ ко-гото е влѣзло. Да знаеме постѣпенно и колкото по полегичка може, обичѣ-ятъ на обнародваніето и на припира-ніето ще бжде за нашата земя, който има нужда, едно подновяваніе на изуч-

ваніето на свободата.»

Пресата сключва така членът си връзъ истиятъ подлогъ:

«Ето ви значителни измѣненія които, мислимъ, че ще ся приематъ съ едно удовлетвореніе еднотушно. Нъ онова което ни ся види най много значително е влизаніето изново на министерството въ Камарити и правото да ся даватъ гласовети, право дадено на сенатътъ и на законодателното Тѣло. Това послѣдното расположение угодява значително ролата на двѣти Камари, и дава на общото мненіе средството да ся яви съ единъ начинъ ясень и уплѣмочень. Всичкіятъ свѣтъ припознава днесъ че, въ послѣдно раздробленіе, мненіето е което управлява свѣтътъ; прочее най добръ ще служатъ на онова правителство което ще може да накара това мненіе да говори колкото по ясно може. Като го одобрява, мненіето го утвърждава, като го одобрява, то го скрепява и го връща назадъ. ако адресити на двѣти камари си даватъ гласътъ съ оная независимостъ безъ която не могатъ да бждатъ серіозни, тѣ ще бждатъ изявленія на мненіето отъ една голѣма и неуборима сила

«Сички наедно, повтаряи го, тіа промененія сж значителни; тѣ сж значителни отъ само себеси и може бити повече отъ послѣдните развитія за които сж видятъ способни.»

Въстиякъ *ле Сиеклъ*, слѣдъ като разчленява расположенія на царскіятъ декретъ, изражава надеждата която има че условіята които сж направени на французската преса ще бждатъ и предметъ за улучшения.

«Вънчяваніето на зданіето зафаща, казва тоя вѣстникъ. Прѣдъ такова едно дѣло, на което ижнотіята всяки види, ній сякаси че общото мненіе трѣба найпаче да води правителството въ тая голѣма работа като ся изражава свободно.

«Днесъ ся ній ограничяваме на тіа пѣколко рѣчи разглежданіята които ни сж виушени отъ декретътъ отъ 24

носемврія. Ще чикаме рѣшеніето на сенатътъ което слѣдъ малко ще ся прѣстави огносително на възпроизведеніето на припираніята на сенатътъ и на законодателното тѣло. Това рѣшеніе на сенатътъ ще има едно правилно сношеніе съ правата на пресата. Надѣваме ся че улучшенията, които ся толко често изискаха, въ декретътъ отъ 17 февруарія 1852, ще бждатъ допълненіето на това решение на сенатътъ. Една свободна преса е слѣдствието на единъ Парламентъ призованъ да има блясъкътъ когото му обещава новата нарѣдба.

«Въ кратецъ, ній не можемъ друго освѣнъ да одобримъ мисльта на декретътъ. Ній я поздравяваме като единъ успѣхъ и ній сме щастливъ като гледаме правителството да прави една крачка къмъ свободата».

Ето и уцѣненіята на *А. Амѣ де ла Релижіонъ*.

«Съ удивленіе което не отнема нищо на нашето удоволствіе, казва тоя вѣстникъ, четохми декретити забелязани тая заранъ въ *Мониторътъ*. Когато мненіето неутвѣрено трѣсеши значеніето на нѣколко министерски промененія, безъ да отдаде, право да кажемъ повече важностъ на това или онова имя, приготвяваше ся въ политическити установленія една революція която, ако и да е съвсемъ печякана, ни е за това по малко значителна. Словото, безсмертното слово излиза отъ гробътъ комуто строши вратата противъ ревноста на столитициити опредѣлени да ги вардятъ.

«Законодателнити събрания намѣрватъ нечаянно, съ правото да обнародватъ на пространно (*inextenso*) тѣхнити припиранія, правото да распространятъ тѣхніятъ контролъ връзъ сичката обща политика, отнета до сега отъ тѣхнити уцѣненія; тѣ сж призоваватъ да ся припира въ тая политика, и да сждатъ вървежатъ на правителството, прекословно съ аген-

тити на властѣта които зиматъ изново имято министри; най послѣ, призоваватъ непосредствено на това припираніе, като имъ даватъ за текетъ самото слово на Куроната.»

Ето сега декретътъ за когото говорихме:

НАПОЛЕОНЪ,

Чрезъ божіята милость и съ народната воля Императоръ на Французити.

На сички настоящи и бждщи, покланяи ся:

Защото искаме да дадемъ на голѣмитѣ тѣла на Царството едно съпричастіе по непосредствено въ общата политика на нашето правителство и едно блистателно свидетелство за нашето довѣреніе,

Декретировахме и декретироваме това което слѣдува:

Чл. 1-ий Сенатътъ и законодателното Тѣло ще ся даватъ гласътъ всяка година, при утвареніето на засѣданіето, въ една адреса за отговоръ на нашето слово.

Чл. 2. Адресата ще бжде подчинена на единъ припирия прѣдъ комисарити на правителството, които ще даватъ на Камарити сичкини нужни изясненія връзъ вътрѣшната и външната политика на Имперіята.

Чл. 3. За да ся улесни на законодателното Тѣло израженіето на мненіето му въ правеніето на законити и въ упражненіето на правото за измененіе на законити, 54 ятъ членъ на нашіятъ декретъ отъ 22 марта 1852 ся туря въ дѣйствиѣ, и уставътъ на законодателното Тѣло ся измѣнява спорѣдъ слѣдуютиятъ начинъ:

«Непосредствено слѣдъ раздаваніето на проектити за нѣкой законъ и въ опредѣленіятъ день отъ председателятъ, законодателното тѣло, прѣдъ да наименоува комисіята си, ще ся събира въ таенъ комитетъ; едно кратко припиравіе ще ся отваря въ проектътъ за нѣкой законъ и правителственнити комисари ще участвуватъ. Настоящето расположение не е употребително нито въ онія проекти за нѣкои закони отъ мѣстенъ интересъ нито въ случай на крайна нужда.»

Чл. 4. Съ намѣреніе да направимъ по бързо и по съвършенно обнародваніето на припираніята на Сенатътъ и на законодателното Тѣло, проектътъ на слѣдующето рѣшеніе на сенатътъ ще ся предложи на сенатътъ:

«Рапортътъ на засѣданіята на Се-

» пълнота и на законодателното Тѣло.
 » съставенъ отъ секретари-предатели
 » подчинени подъ властта на прѣд-
 » сѣателя на всяко сѣданіе, ще се
 » провѣждатъ всяка вечеръ на сѣдѣніи
 » вѣстници. О вѣнъ тога, припира-
 » нията на всяко сѣданіе ще се пошатъ
 » отъ стенографата и оборудватъ на
 » пространно въ званичния вѣстникъ
 » на утрѣшния день.

Чл. 5. По сѣданіята, Императоръ
 рътъ ще опредѣли министри безъ по-
 ртой за да записаватъ прѣдъ К ма-
 рини, заедно съ прѣдсѣателя и чле-
 новѣти на сѣдѣніе на Царството.
 прѣдсѣателъ за законъ на правителството.

Чл. 6. Министерството на и шата
 Кжша е унищожено; неговити обя-
 занности съ прѣдсѣдението съ оня на
 голѣмия маршалъ на Пазататъ.

Чл. 7. Министерството на Алгерія
 и на приселеніята е унищожено. При-
 селеніята съ прѣдсѣдението съ мини-
 стерството на морската сила.

Чл. 8. Раздѣлитъ ся отъ министер-
 ството на общото наставленіе, за да се
 положатъ въ обязанности на мини-
 стерството на царството, службени ко-
 ло не се отнасятъ право до общото
 наставленіе или до особити заведения
 на Университетътъ.

Чл. 9. Службата на актриси (Iaras) се
 отаѣлява отъ министерството на зе-
 мледѣліето, на търговията и на общи
 работи, за да се положи въ обязанно-
 ститъ на министерството на Царството.

Чл. 10. Г. Контъ де Шаслу-Лоба, едно-
 времененъ министръ на Алгерія и на присе-
 леніята, наименоува се министръ на морската
 сила и на приселеніята, на мѣсто г. амiralъ
 Хамлевъ, който се призовава на друга
 служба.

Чл. 11. Г. амiralъ Хамлевъ се наименоува
 голѣмъ канцелеръ на Лежюи-д-
 Оверъ, на мѣсто г. маршалъ Пелисіе, Ма-
 лаковскъ дукъ, който се призовава на
 друга служба.

Чл. 12. Г. Марешалъ Пелисіе, Малаковскъ
 дукъ, се наименоува главенъ управителъ на
 Алгерія.

Чл. 13. Министрите безъ портѣй и
 чинъ и доходъ на министрите въ
 служба; тѣ ще участвуватъ въ сѣдѣніе на

министрите и ще обитава въ жилището
 на Царството.

Чл. 14. Настоящъ министръ на Царството
 я опредѣлява за писателъ на настоя-
 щия декретъ.

Направено въ палатѣтъ Тюлери, 24
 септември 1860. НАПОЛЕОНЪ

Чрезъ императорътъ:

Министръ на царството,

А. Велевски.

Ето текетъ на 54-ия членъ на декретъ
 отъ 22 Марта 1852 когото 3 членъ на
 горния декретъ туря въ дѣйствието:

Ако се случи вжзъ нѣкой членъ единъ
 гласъ за извърленіе, членътъ се проважда на
 испитаніето на комисіята.

Всяки депутатъ може тогава, въ фор-
 мата предвидена отъ чл. 48 и 49 на на-
 стоящия декретъ, да предложи кое да е
 измѣненіе (въ закона) което му се гди
 прилично.

Ако комисіята е съгласна че си
 има мѣстото да се направи едно ново
 предложеніе, тя ще му принесе съдер-
 жаніето на прѣдсѣателя на законо-
 дателяното Тѣло, което ще го испро-
 важда на Сѣдѣніе на Царството.

Товага ще се постигнѣ съобразно съ
 членовѣти 51, 52 и 55 на настоящия
 декретъ, и гласътъ който се напѣ-
 ся на общото избраніе ще е рѣшител-
 нъ.

— Мониторътъ обнародва слѣдующити
 тридекрети:

Чрезъ божія милость и съ наро-
 дната воля, Императоръ на Французи-
 ги.

На сички настоящи и бѣдѣщи, по-
 кланяя се;

Декретировахме и декретироваме това ко-
 ето слѣдува:

Чл. 1-й Г. Контъ де Перонни, членъ отъ
 тайния сѣтъ, нашъ посланикъ въ Лон-
 дра, се наименоува вътрѣшенъ министръ, на
 мѣсто Г. Билотъ, призованъ на друга слу-
 жба.

Чл. 2. Г. Билотъ, вътрѣшній министръ,
 се наименоува министръ безъ портѣй.

Чл. 3. Г. Форкадъ ла Рокетъ, главенъ у-
 правителъ на гюрюции и на посредниче-
 ственити верги, се наименоува министръ на
 финанци, на мѣсто Г. Манъ, който се при-
 зовава на друга служба.

Чл. 4. Г. Манъ, министръ на финанци
 се наименоува министръ безъ портѣй.

Чл. 5. Настоящъ министръ на Царството
 се наговаря съ изпълненіето на настоящия
 декретъ.

Направено въ палатѣтъ Тюлери, на 26
 септември 1860. НАПОЛЕОНЪ

Чрезъ Императорътъ:

Министръ на Царството,

А. Велевски.

НАПОЛЕОНЪ.

Чрезъ божія милость и съ народната
 воля, Императоръ на Французи.

На сички настоящи и бѣдѣщи покланяя се;
 Декретировахме и декретироваме това
 което слѣдува:

Чл. 1-й Г. Билотъ, министръ безъ портѣй,
 се наговаря временно съ вътрѣшното мини-
 стерство.

Чл. 2. Нашето министерство на Царството
 е наговорено съ изпълненіето на настоя-
 щия декретъ.

Направено въ палатѣтъ Тюлери, на 26 сеп-
 тември 1860. НАПОЛЕОНЪ

Чрезъ Императорътъ:

Министръ на Царството,

А. Велевски.

НАПОЛЕОНЪ,

Чрезъ божія милость и съ наро-
 дната воля, Императоръ на Французи.

На сички настоящи и бѣдѣщи по-
 кланяя се;

Декретировахме и декретироваме това
 което слѣдува:

Чл. 1-й До правилното въстановле-
 ніе на главното правителство въ Алге-
 рія, службени на Алгерійското мини-
 стерство ще слѣдуватъ да дѣйстви-
 вать, и Г. Контъ де Шаслу-Лоба, ми-
 нистръ на морската сила и на при-
 селеніята, ще уреди записката за
 испроважданіето на текущата работи.

Слѣдникътъ на царското главенъ
 секретаритъ, както и управители на
 великото министерство на Алгерія
 и на приселеніята, ще правятъ,
 подъ властта на министрътъ, раздѣ-
 леніето и приравненіето на службени
 съобразно съ расположеніята които
 ще се приемятъ по послѣ за учрежде-
 ніето на Алгерійското правителство.

Чл. 2. Императоръ на Царството и нашиятъ министръ на морската сила и на приселеніята са на товарватъ съ изпълненіето на настоящиятъ декретъ.

Направено въ палатитъ Тюндери, на 26 ноември 1860, **НАПОЛЕОНЪ,**

Чрезъ Императортъ:

Министръ на Царството,

А. Вазевски,

Съкакви нѣща и Новини

Императорското Правителство реши пжуватието въ европейскити области на Имперіята което се бѣше зафалало отъ Н. В. Великиятъ Везиръ, да се продължи въ Босна и въ Херцеговина отъ една особенна комисія които се опредѣли за това. Имамъ паша, главенъ генералъ на турската войска въ Румели, се опредѣли предѣлитель на тая комисія които ще се съставлява:

Отъ Риза бей, вѣтъ министръ на В. Порта у Петербургъ; отъ Шефкъ бей, комисаръ на Царското Правителство въ тия области; отъ двама Архїепископи единъ католически и другъ православенъ, и отъ Г. Костакѣ Адосидисъ, терджиманъ на Танзиматскитъ свѣтъ.

Съставленіето на тая важна комисія, когото скоро ще почне дѣлата си, показва че дѣлата на Н. В. В. Везиръ ще се искаратъ въ Босна и въ Херцеговина съ оная справедливостъ и онова непристастіе които за напредъ обезпечиха тишината и починътъ къмъ закопити въ другити области на Европейската Турція.

— Пишатъ отъ Бейрутъ 2 (н. к.) декември:

Новинити отъ Сирія не са твърдѣ важни. Сѣчко е тихо, както вѣтрѣ така и вѣтъ.

Н. В. Фуадъ паша се занимава много за да постави тишината въ планинити на, и отъ край са ловятъ Друзити. Емирка Бегляръ Ахмедъ, каймакѣмъ на християнитъ, свали се и на мѣстото му се опредѣли времето Юсифъ бей Карамъ който се наименова Капуджи башия временний каймакѣмъ. Това наименование се прѣе съ удовлетвѣ отъ жителити на планината. Юсифъ Карамъ е единъ много ученъ човекъ, който познава Французскитъ языкъ и който има качества които го правятъ да се счита отъ сичкитъ. Сутрешта сѣдѣзъ наименованіето му, повиятъ

каймакѣмъ трѣгна за Синае, дѣто мисли да се зафѣди и да наредѣ работити на каймакѣмѣтъ ги който, отъ Емиръ Бекиръ Ахмедовото наименованіе на самъ, всяко е билъ въ голѣмъ безпорядокъ. Трѣба да се надѣване че копитъ на каймакѣмъ ще сполучи да постави желаніята порядокъ.

Чрезъ старанията на Н. В. Фуадъ паша една комисія се състави за да испита лицата за които се събиватъ че са участвували въ минали приключенія на планината. Тая комисія се председателствува отъ Н. В. Ахмедъ паша, главенъ управителъ на Синае, спомогнатъ отъ Ружди ефенди подпредседателъ. Тя се съставлява отъ тия членове: Амиралъ Мустафа паша, Абро ефенди, докторъ Роспийанъ ефенди, Мохамедбиджѣтъ на окръжностъ та, Мюфтиятъ Махамедъ ефенди и Шюкри ефенди.

Найеставни отъ старинити комисари се прѣеха въ заседаніята на комисіята, за да гледатъ какво се върши.

Испитваніето зафѣди отъ названіята Салилъ Жемблатъ, дружинъ който не мѣжи да се защити противъ сичкити изобжѣленія струпаши връзъ него и отъ названіята Салдъ Жемблатъ. Връзъ двамата тия са много и шикандисаватъ. Слухъ се разнесе че числото на осъдени се въскъчило 15, всѣду които се намиратъ, дѣтѣ иши, Хуршидъ паша, предниотъ управителъ на нашиятъ градъ и предниотъ командантъ на войската на

Чрезъ едно извѣстіе отъ Н. В. вѣлкомоніята комисариатъ, гражданити се извѣстиха че той високи чиновникъ ще приема въ понеделникъ и четвъртъкъ на всяка седмица, отъ 6 до 9 часа по турски, всякого който, ама да му излага нѣкоя работа.

Вчера прѣстивахъ тука отъ Цариградъ групове които обематъ 400,000 франки до Н. В. Фуадъ паша за да се раздадатъ на християнити сиромаси.

Рускіята вѣпоръ донесе една по голѣма сума за помощъ на християнити които прибѣгнаха тука.

— Една телеграфическа депеша отъ Лондра до Бореатъ на 1-лата 10 (н. к.) декември, извѣстива къ въ градъ имали добро мнѣние връзъ съдѣствіа на заемътъ направенъ отъ Г. Марсъ П. кономическити и п. рѣдочити мѣрки за ги въ Турція произведи това следствие.

Турскитъ заемъ отъ 1851 до 6 р/0 въскъчи се на 72 3/4. Възп. отъ 1858 се бѣше въскъчилъ на 59 1/4.

— Царицата Виктория и нислува до-

рътъ Блуифъ и тѣ вѣмъ посланикъ извѣрѣденъ и пжнотомощенъ на Н. В. при Австрійскитъ императоръ.

Почтеніята в Юлианъ Ф. нѣ днесъ секретаритъ на легатѣ вого у Виена назва се секретаритъ на посолѣвото при Австрійскитъ дворъ.

Лордъ Огюсюкъ Лѣфисъ се наименува извѣрѣденъ посланикъ и пжнотомощенъ министръ на Н. В. при Берлинскитъ дворъ.

Почтеніята Хмр: Вѣдшусъ се наименува заплѣтѣтъ причисленъ въ Цариградъ като посолѣво.

— Много особени писма извѣстиватъ че европейската комисія въ Сирія отишла: за Дамасъ, съдружена само отъ кавасити и други слуги на Господа комисариити и безъ да имѣтъ нужда отъ нѣкой турски или французски бюрокъ въ йска. Това е едно доказателство че мѣрѣтъ се е поставилъ по пакитъ та и по касабити.

— Една телеграфическа депеша извѣстива че англофранцузскити войски вѣвѣли въ Песинъ и зловили плататъ на кинезскитъ императоръ, който побѣгналъ въ Таргарія.

— Отъ 5 януарія (Н. К.) Пресъ д'Оріянтъ ще фѣне дѣ излиза подъ име: Куріе д'Оріянтъ. Тоя вѣстникъ ще има сѣщиятъ форматъ, сѣщ та редакція и сѣщ та цѣна, както и прѣди. Спомоществателити, на които не было свѣршено спомоществованіето, когато се сирѣ Пресъ д'Оріянтъ, ще прѣематъ сѣга Куріе д'Оріянтъ.

Мон. Ц-градъ 1860 Декм. 2

Д р. Тур. гр.....	110—20
Лир Англ.....	121—20
20-франтъ.....	96—20
Полъ Л.мш.	97—20
Медж. бѣло	22—

Въ каймакѣмѣтъ на д. пашити ОВА

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

*Дъловеи на сърцето
отъ Августъ Макетъ (*)*

Свършиха ли ся мъчнотийти? Една само.

— Какъ и защо да ся отсъствува петнадесетъ дена за постъпки които обикновено ставатъ въ епархиялнѣтъ градъ въ една окръжностъ отъ единъ часть.

За малко Армандъ щеше да си строши главаа у това притѣствіе най глупавото отъ сичкити. Човѣкъ може да ся рѣши да прескочи хиляда мили, оставя животътъ си, подига свѣтътъ, нъ най първо да премине прагътъ спалнатаси стая, ето мъчнотіята първата стѣпка, както казва песенъта.

Послѣ, дѣ ще иди, нъ ще ли паднатъ на пешатъ му? Ако покажеше най малкото душевно движеніе, най малкото смущеніе, ако не му припаствува, поне не щятъ ли да му ся екаратъ на отиваніето му?

Армандъ имаше за пріятель единъ прочутъ посланникъ. Тоя голѣмъ дипломатъ щеше да му даде пужната рекомендація за успѣхътъ на названіето. За да земе една бърза рекомендація, трѣбаше да я иска устно, подъ магнетизмътъ на физическото присѣствіе. Прочее, посланникътъ беше триста мили далечъ въ една столица дѣто можеше да ся иди съ желѣзницътъ пътъ. Тая леснотія ще обезпечи онія които Армандъ желаете толкова да не ги смѣти въ повѣренността имъ. Това беше вѣроятно, почти не лъжливо. Това беше сключено.

Армандъ зафана изпълненіето отъ баща си. Той му обяви честити обезпокоенія които го нападаха прѣдъ безвѣрната зестра на Г-джица Дампмесниль. Свѣтникътъ ся много зарадва за тия деликатни чувства. Той беше съгласенъ на това. Нивга никой ус-

пѣхъ на сина му не му е гадилъ начало сърцето по пріятно. Какъ! Г. де Біержъ е... баща на единъ... на единъ какъвъ?... Армандъ знаи и на това да даде единъ добръ отговоръ. Той не можеше още да го каже; то му бѣше малката тайна. Той искаше да удивли баща си.

Въ случай ако договорътъ не сполучеше щетната надежда ще е твърде печална, ако първо бѣше му знаилъ цельта която ся е надѣвалъ да постигне.

Да, нъ за да достигне до тамъ, Армандъ имаше пужда отъ помощъ та на единъ покровитель, славниятъ дипломатъ.

— То ся знай, нъ той е на Виена, татко.

— Охъ! охъ!

— Много далечъ е... невъзможно е да ся иди толко далечъ, не ли тѣй?

— Много е далечъ, нъ има жилезенъ пътъ.

— Ехъ. добръ нъ трѣба пакъ осемъ дни!

— Осемъ дни! Боже мой!

— Ето що си казвамъ... Боже мой!...

— Г-джица Дампмесниль не ще живѣй вече, ако отсъствуваше осемъ дни.

— Видя че трѣба да ся откажа отъ това великодепно положеніе; отъ друга страна пакъ е трудно да ся жени човѣкъ безъ пари, и безъ най малката почестъ, една жена съвершена която има милиони. Неце ли кажатъ че ти за мересь ся женишь?

Свѣтникътъ си почеса челото! Едно великодепно положеніе! Армандъ усети че го бѣше убѣдилъ.

— Ехъ! каза бащата като усвѣтленъ внезапно. Какво по достойно за удобреніе, какво по честно? Видишь ли Арманде, да не правимъ хитрости нивга. Иди да намѣришь Луціана, и прикажи й работата; ще ся убѣдишь изведнѣжъ или ще я позная зла.

— Пакъ азъ, си помисли Армандъ, азъ я знаа за добра, азъ знаа какво ще ми ся случи, ако по злополучіе й обаде.

— Тогава, зафана високо, това не ще да бѣде една нечленность, и не ще сполуча сцената си. Не, азъ имамъ една идея сѣщо като твоята, любезній татко, твоята идея била ако питашь. Азъ ще трѣгна, си казвахъ, пакъ Луціана не ще ся научи че сѣмъ отишелъ освѣтъ утрѣ. Баща ми е толкова искусенъ, што ще могъ белки да спичеля половина день. Тогава той ще види Г-джица Дампмесниль, той ще накара Г-джа Шодре да му потвърдява думити; той ще цѣлуни единъ пътъ повече Луціана която го убожява, и тя ще повѣрва каквото щятъ.

— Какъ каквото щятъ? каза Г. де Біержъ.

— Сичко що трѣба да вѣрва, каза Армандъ, защото азъ не прѣдполагамъ че ти ще идишь да й кажешъ сичко, чуики исками да й направимъ една нечленность.

— Така е.

Армандъ пригърна свѣтникътъ, писа едно писмо на Луціана което тя щеше да приеме отъ рѣцети на бѣднѣтъ си свѣкръ. Той положи въ това писмо сичкото искусство за да обезпечи една мома която люби, сиречь той тури въ него твърдъ много сърдце, безъ най малката духовита речъ.

Той остави Парижъ въ сѣщата зарань, за да иди на Колонъ при княгининътъ мужикъ.

(*) Вижъ № 88.